

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒီဇိုင်း

ပုဂံကုန်တိုက်တံဆိပ်
LTD

ဒေဝ

BURMESE
CLASSIC
MOVIES

ပုဂံကတိုက်တဲ့ဒေါ်
LMD

အခန်း (၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

“ကျွန်

မစိတ်ထဲ အတော်ပဲခံစားရတယ် ဆရာမရယ်၊
အဖေ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို မြင်နေရပြီး.. ဒါဟာ အဖေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သိနေရတဲ့ ခံစားချက်လောက် ဆိုးလွန်းတာ မရှိတော့ပါဘူး ဆရာမ
ရယ်၊ အဖေက လုံးဝကို ပြောင်းလဲသွားတာ နေ့ခင်းဘက်ဆို အိပ်ရာ
ထဲမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက်တောင် မလှည့်နိုင်ဘူး၊

ဒါပေမယ့်.. ညဘက်ကျရင်တော့ အသက်ကို အခဲနည်း
အသန် ရှူနေရတဲ့အဖေက ကြက်သားကြော်လေး ငွေ့ပါဦး..

www.burmeseclassic.com

အမဲသားနှပ်လေး လုပ်ပေးပါဦးနဲ့. . တောင်းလိုက်တဲ့အစာ၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို လက်နဲ့ထိတာတောင် မခံနိုင်တဲ့ အဖေက ညနေခြောက်နာရီကျော်လို့ အပုပ်ချိန် ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ နင်းပေးပါဦး နှပ်ပေးပါဦးနဲ့ စည်းစိမ်ကလည်း ခံလိုက်တာ၊ အဖေမျက်လုံးတွေကလည်း တစ်ခါတည်း အရောင်ပြောင်းလာတော့တာပဲ၊ အစာတွေစားနေတုန်းမှာဆို မျက်လုံးတွေက အရောင်တလက်လက် တောက်နေလိုက်တာ ကြောက်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်။

ကလေးတွေဆို အနား လုံးဝမကပ်ရဲတော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့က တကယ့်ကိုယ့်အဖေ အစစ်သာဆို မသေခင် ကျွေးချင်လိုက်တာမှ စည်းစိမ်ပြတ်ချင်ပြတ်ပါစေ ဆိုတာမျိုးပါ။ အခုဟာက ကိုယ့်အဖေ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသုံးချပြီး စားသောက်နေတာဆိုတော့ စေတနာတယ်မရှိချင်တော့ဘူး ဆရာမရယ်. . ”

လူနာရှင်အမျိုးသမီး ပြောရင်း ချုံးပွဲချ ငိုချလိုက်လေသည်။
ဒေါ်သီဂီချိုလည်း လူနာ၏လက်ကို ကိုင်ရင်း. .

“ရှင့်အဖေအပမ္ဘိနေတာ သေချာပါတယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကောင်က အသက်မရှိတော့တဲ့ ရှင့်အဖေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်ပြီး မှီခိုစားသောက်နေတာဆိုတော့. . တနည်းအားဖြင့် ဖုတ်ဝင်နေပြီလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“ဆရာမရယ် ကိုယ့်အဖေမှမဟုတ်ဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးပူးကပ်နေတာကို နှင်ထုတ်ချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်လေ အခုကို

နှင်ထုတ်ပစ်ချင်တာ ကျွန်မအဖေခန္ဓာကိုယ်ထဲက အခုပဲ ဆွဲထုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်ချင်တာ”

“သရဲက သေနေပြီဖြစ်တဲ့ ညီမအဖေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီဝဲစားသုံးနေတာဆိုပေမယ့် အဲဒီသရဲကို နှင်ထုတ်ပြီးတာနဲ့ ညီမအဖေကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရမှာနော်၊ အဲဒါကိုရော စဉ်းစားပြီးပြီလား၊ ညီမခံနိုင်ရည်ရော ကြုံမွေးထားပြီးပြီလား”

ဒေါ်သီဂီချိုသည် ပယောဂကုသော ဆရာမပီပီ စကားကို ထုပ်ပိုးတန်ဆာဆင်မနေတော့ဘဲ ခွဲကြီးကို အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပြောလေ၏။

ဒေါ်သီဂီချိုအတွက်တော့ မကြာခဏ ကြုံတွေ့နေရသည့် မဆန်းကြယ်တော့သည့် သဘာဝတရားတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

လူနာရှင်လည်း ဒေါ်သီဂီချို၏ မေးခွန်းကြမ်းကြီးကြောင့် ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီးမှ ထိန်းချုပ်ထားရသော အသံတုန်အက်အက်ဖြင့်. . .

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဆရာမရယ်၊ အဖေက မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိနေခဲ့ပြီပဲ”

“ကဲ. . ဒါဆို. . ညကျရင် ဒီအရွက်လေးကို ညီမအဖေရဲ့ ခုတင်အောက်မှာ ထည့်ထားလိုက်၊ မနက်ကျရင် ညီမအဖေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်နေတဲ့ဖုတ်ကောင် ထွက်သွားလိမ့်မယ်. . စိတ်မပူနဲ့နော်”

၁၂ **ဇာတ်ကား**

ဒေါ်သိင်္ဂီချိုပေးလိုက်သော အရွက်လေးမှာ သြဇာရွက် ဖြစ်
လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လုပ်ဆောင်ရမည် ကိစ္စများကို အသေးစိတ် ပြောဆိုကြပြီး
နောက် လူနာရှင်သည် ဒေါ်သိင်္ဂီချိုအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွား
လေတော့သည်။

အောင်မြင်စွာပေး

ပုဏ္ဏားတို့၏စုံစုံစီမံ ၁၃**အခန်း(၂)****ဆရာမ သိင်္ဂီချို**

ခါတ်ရိုက်ခါတ်ဆင်၊

စုန်းပယောဂ၊ နတ်ပယောဂများ

ကူညီဖြေရှင်းပေးသည်။

ဒေါ်ချို၏တတ်ဆိတ်သော လူနေရပ်ကွက်အတွင်းရှိ နှစ်
ထပ်ပြင်ထောင်အိမ်ကြီးရှိရာ ခြံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်
ကလေးကို အိမ်ရှေ့ရည် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခြံထဲဝင်လာ
ခဲ့သည်။

အောင်မြင်စွာပေး

အိမ်မကြီးနှင့်တွဲမထားသော ခြံထောင်ရှိ သီးသန့်သစ်သား အဆောင်ထဲမှ လူနာရှင်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက် သဖြင့် အိရွှေရည် အဆောင်အတွင်းသို့ တန်းဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ကျမတို့လည်း စောင့်နေတာကြာပြီ အလှည့်မကျော်ပါနဲ့”

သူမကိုပြောပြီး ဘေးမှဖြတ်ဝင်သွားသော မိန်းမကြီးကြောင့် အားနာသွားပြီး အခန်းထဲမဝင်သေးဘဲ လူနာများထိုင်စောင့်နေသော ခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အိရွှေရည်သည် ဆရာမဒေါ်သီဂီချို၏ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်ပြီး လမ်းကြုံသဖြင့် ဝင်လည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ထိုင်နေစဉ် ဘေးမှပြောနေကြသော အမျိုးသမီးတို့၏ အသံတို့က အိရွှေရည်နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

၁၄. ၁၄. ၁၄. ၁၄.

“သမီးငယ်လေး အင်္ဂလန်ကျောင်းသွားတက်စေချင်လို့ သာ ပြန်ရောင်းရမှာလေ. . နှမြောတော့ နှမြောသား”

“ဟုတ်တယ်နော် အမေမြေကွက်က သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ် အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ နားအေးပါအေးရှိတယ်၊ အင်းစိန်ဘက်မှာ ဆိုပေ မယ့် နေလို့အရမ်းကောင်းမှာပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့သူ တွေအတွက်တော့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ ဈေးကကော ဘယ်လောက် ခေါ်ထားတုန်း”

“လေးရာလောက်ရရင်တော့ ထုတ်မယ်၊ ပွဲစားတွေတော့ မအပ်ရသေးဘူး၊ ဝယ်တဲ့သူနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ရင်တော့ ပိုအဆင်ပြေ မှာပေါ့လေ”

ဘေးထိုင်ခုံမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ စကားကြောင့် အိရွှေရည်

နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

အိရွှေရည်သည်လည်း သမီးငယ်လေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မုဆိုးမဘဝကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဖြတ်သန်းနေရသည်မှာ ခြေကုန် လက်ပန်းကျနေပြီ။ သူမ တောင့်တမိသည်က စိမ်းစိုအံ့ဆိုင်နေသော အရိပ်များစွာနှင့် အိမ်ကလေးတစ်လုံးပဲ ဖြစ်သည်။

“အမရေ. . စောစောက ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ခြံကို ကျမကို လိုက်ပြလို့ရမလား”

အိရွှေရည် စကားဝိုင်းထဲဝင်ပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“အိုး. . . ရတာပေါ့၊ လာ. . . အခု လိုက်ပြမယ်”

ခြံရှင် အမျိုးသမီးက စကားပြောနေသည့်အဖော်ကို နှုတ် ဆက်ပြီး သွားရအောင်ဆိုသည့်သဘော သူမဘက် ခေါင်းဆတ်ပြ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ အမူအရာတွေက ပုံမှန်ထက် ပို၍တက်ကြွနေလေသည်။

အိရွှေရည် စိတ်ထဲမှာလည်း သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်တွေ အံ့ ဆိုင်းနေသောခြံကျယ်ကြီးကို မြင်ယောင်နေလေသည်။

သူမရဲ့ စိတ်ကူးထဲက သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့ ရတော့မည်လား. . . ။

အခန်း (၃)

မြဲပိုင်ရှင်လိုက်ပြသည့်နေရာမှာ အင်းစိန်မြို့စွန့် အောင် ဆန်းရပ်ကွက် အဆုတ်ဆေးရုံအနီးတွင်မို့ လူခြေလည်းမပြတ် ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးလည်းမရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် နေချင်စဖွယ်အတိ ဖြစ်သည်။

ခပ်ပြေပြေ ကုန်းမို့လေးတစ်ခုပေါ်တွင် ပေတစ်ရာပတ် လည်အကျယ်ရှိခြံကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အိရွှေရည်၏ စိတ် နှလုံးတွင် ငြိမ်းချမ်းသွားရလေသည်။

ခြံရှင် မညွန့်ရသေးခင်မှာပင် သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အရမ်းကို ကြိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

အိမ်ကတော့ ပေခြောက်ဆယ်ပတ်လည် နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ် သည်။

ထုံးခြောက်ရောင် ဆေးသားက အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်ပေ မယ့် လက်ရှိနေသော ငါးလွှာတိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးနှင့်တော့ မယှဉ် သာအောင် ရှိသည်။

“အိမ်ကိုတစ်ခါတည်း ဝင်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား သော့ပါ တယ်”

အိန္ဒရည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အိမ်ထဲရှိ အခန်းတိုင်းမှာ သမာဓိကျ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ထားသည် မဟုတ်ဘဲ အနောက်တိုင်းဆန်သည်မို့ ဟောင်းနွမ်းမှုကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာလည်း အိပ်ခန်း ရေချိုးခန်းရှိတယ်၊ အောက် ထပ်မှာတော့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတည်းပဲရှိတယ်”

“ကျွန်မတို့က မိန်းမသားချည်းပဲ သုံးယောက်နေမှာလေ”

အောက်ထပ် အိပ်ခန်းက သိပ်မကျယ်လှပါ။

သို့သော်... ရေချိုးခန်း တစ်ဆက်တည်းပါပြီး ဘေးတွင် ဝရန်တာလေးထုတ်ထားသည်မို့ နေချင့်စဖွယ်ပင်...

ထိုအိပ်ခန်း၏ နံရံတစ်ခုတွင် အထပ်သားဖြင့် ကာရံထား

သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီနံရံကျတော့ ငါးထပ်သားနဲ့ ကာထားတယ်၊ ဆွေးပြီး အပေါက်တွေတောင် ပေါက်နေပြီ”

“ညီမရယ် အထပ်သားတစ်ချပ် ဝယ်ပြီးလဲလိုက်လို့ရတာပဲ ဘာမှမကုန်ပါဘူး၊ အမကတော့ အိမ်ကို အရှိအတိုင်းပဲ ရောင်းမှာပါ တစ်ခြား ဘာမှပြင်စရာလည်း မရှိဘူးဆိုတော့လေ တက်နေရုံပဲဥစ္စာ”

အိန္ဒရည် အရမ်းသဘောကျနေပြီဆိုတာ အကဲခတ်လို့ရ သည်မို့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြောလေသည်။

ဈေးကလည်း အလွန်တန်နေသည်လေ။

“ဒါဆို ယူမယ်လေ အမ”

အိန္ဒရည်ကတော့ သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် လောသွားလွန်း သလား မဆန်းစစ်တော့ချေ။

သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာပြောမလဲမသိ။

အခန်း (၄)

အိမ်

အသစ်ဝယ်သည်မို့ ပြင်ဆင်မှုများပြုလုပ်ရန် မောင်
ဖြစ်သူ သူရိန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆုံးသွားပြီး
ကတည်းက မောင်ဖြစ်သူကိုသာ အစစအရာရာ အားကိုးခဲ့ရသည်
လေ။ အိမ်ရှေ့ရည် သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း အိမ်သစ်သို့ ခေါ်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟယ်... ရေချိုးခန်းက တစ်ဆက်တည်းပဲ ကြည့်စမ်း
ဝရန်တာကလေးလည်း ပါတယ်၊ အို... တရုတ်စကားပင်ကြီးလည်း

ရှိတယ်... မွေးနေတာပဲ၊ ဟာ... မေမေရေ မိုးပြာ ဒီအခန်းကို အရမ်းကြိုက်သွားပြီ၊ ဒါ... မိုးပြာ အခန်းပဲ”

အသက်(၁၄)နှစ်သာရှိသေးသော သမီးကြီးမိုးပြာကို ကြည့်ကာ အိရွှေရည် ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

“နော်... မေမေ၊ မိုးပြာ ဒီအခန်းယူမယ်နော်”

သူမ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ ခွဲနွဲ့ပူဆာလာသော သမီးဖြစ်သူရဲ့ အပျော်တွေ ကူးစက်လာခဲ့သလို... တဟင်းဟင်း ရယ်မောရင်း သမီးကြီး၏ ဆံပင်ပျော့လေးများကို ဖွမိကာ...

“ယူစေ... ယူစေ... မေမေနဲ့ဆောင်းသဲက အပေါ်မှာ နေမှာ၊ အောက်ထပ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲ့လား”

“အို... အိပ်ရဲတာပေါ့ မေမေရာ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ သမီးက သရဲမမကြောက်တက်တာ၊ လူတွေကသရဲကို မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ကြောက်နေကြတာ၊ ဘယ်သူမြင်ဘူးလဲ မေးကြည့် ဘယ်သူမှမမြင် ဖူးဘူး”

ငယ်သော်လည်း လူကြီးစကား ပြောတတ်သော အကြီးမမိုးပြာကို ကြည့်ကာ ရယ်မိသေးသည်။

အေးဆေးကာ အနေတည်သော သမီးကြီးကို ခုလို သွက်လက်နေတာ သိပ်မမြင်ရသဖြင့် သူမ အံ့သြရသလို ဝမ်းသာကြည်နူးမိလေသည်။

ထိုစဉ်... အကြီးမနှင့် လေးနှစ်ကွာသော ဆောင်းသဲလေး

က အနည်းငယ် ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်သော ငါးထပ်သားနံရံ၏ အပေါက်ကလေးမှ အတွင်းဘက်သို့ စိတ်ဝင်တစား ကပ်ကြည့်ရင်း...

“မေမေ ဒီနံရံရဲ့အနောက်မှာ အခန်းတစ်ခုရှိတယ်”

ဆောင်းသဲလေး ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအပေါက်ကလေးကို ချောင်းကြည့်နေရင်းက ဆောင်းသဲလေး လက်ယပ်ခေါ်သည်မို့ ဦးလေးဖြစ်သူ သူရိန်မှာ ကလေးကျေနပ်အောင် သွားချောင်းကြည့်လေလျှင် ငါးထပ်သားနံရံနောက်တွင် အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရလေသည်။

“ဆောင်းသဲလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနောက်မှာ အခန်းတစ်ခု ရှိသေးတယ် သိပ်အကျယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်တဲ့ အခန်းလဲ မသိဘူး... ငါးထပ်သားနဲ့ ပိတ်ထားတာ”

“မူလအိမ်ရှင်တွေက သူဌေးတွေနဲ့တူတယ်၊ ရွှေငွေရတနာတွေများ ဝှက်ထားဖို့ အခန်းလုပ်ထားတာလား မသိဘူး၊ ခါးပြတွေ ဘာတွေ လာတိုက်ရင် မတွေ့ရအောင်လေ”

မိုးပြာပြောတော့... အိရွှေရည် ထိုအပေါက်ကလေးကို တစ်လှည့်ဝင်ကြည့်မိရင်း မျက်မှောင်ကျွတ် စဉ်းစားမိသည်။

စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ဆန်းကြယ်နေသည်။

သူရိန်က အပေါက်၏ အနားသပ်များကို ဆွဲခွာကြည့်နေ၏။

အထပ်သားစများ ဖွာခနဲ လွင့်ကျလာသည်။

“မအိရေ နံရံက အတော်ဆွေးနေပြီ၊ ခွါချလိုက်ရအောင် နောက်မှ ပဲ့ပဲ့ကျနေရင် အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ နောက်ပြီး မိုးပြာအတွက် လည်း အခန်းပိုကျယ်သွားတာပေါ့”

“အိမ်ပြောင်းတဲ့နေ့မှ လုပ်ကြတာပေါ့. . . အခု ဘာပစ္စည်း ပစ္စယမှ မရှိဘဲနဲ့”

အိစ္ဆေရည်နှင့် သူရိန်တို့ နံရံကိုကြည့်ပြီး ခွါချဖို့ တိုင်ပင်ဆဲ ဆောင်းသဲလေးက ရုတ်တရက်. .

“လေးလေး ဖုန်းလာနေတယ်”

ဘာဖုန်းသံမှ မမြည်သည်မို့ အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ ဆောင်းသဲလေးကို ကြည့်မိဆဲ. .

“တိတတီ. . . တိတတီ. . . တိတတီ. . .”

သူရိန် ဟန်းဖုန်းမှာ. . အခုမှ တကယ်ပဲ ခေါ်သံမြည်လာခဲ့ သောအခါ ထပ်မံအံ့ဩသွားရပြန်သည်။

အငယ်မလေး ဆောင်းသဲဟာ ဖုန်းမြည်မှာကို ဘယ်လိုများ ကြိုသိနေပါလိမ့်. . . ။

“ဆောင်းသဲ နင်က ဖုန်းလာမှာကို ဘယ်လိုကြိုသိနေတာ လဲ”

မိုးပြာ မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ပြီး ညီမဖြစ်သူကို စစ်စစ် ဆေးဆေး မေးလေသည်။

ဆောင်းသဲ နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးများကို ဆန့်ကာ. . ခေါင်း

လေးယမ်းပြပြီး. . .

“နားထဲကြားလိုက်လို့ပေါ့”

ဆောင်းသဲ ဘာမှမဆန်းကြယ်သလို ကလေးပီပီ ပေါ့ပါးစွာ ပြောပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် ကျန်လူများမှာ ဆောင်း သဲ၏ သတိပြုစရာ အချက်လေးကို အံ့အားသင့်လျက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အခန်း (၅)

ရက်

ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီး သူရိန် အားသည့်ရက်နှင့်ညီကာ သူမတို့သားအမိ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြ သည်။ ငါးလွှာတိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ထွက်ခွါခဲ့သည်နှင့် လျှောင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရသလို သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလွတ်လပ် သွားခဲ့ပါသည်။ သူမနည်းတူ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေခဲ့သည်မှာ သမီး ကြီး မိုးပြာပဲဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော သမီးကြီးမှာ ခုတော့ တစ်မိသားစုလုံး၏ ဝေယျာဝစ္စများကို အား

ကြိုးမာန်တက် ကူညီပေးနေခဲ့သည်။

အိရွှေရည်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်ကတော့ သမီးငယ် ဆောင်းသဲပင်. . .

အိမ်သစ်ရောက်သည်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တောင့်တောင့်ကလေး တစ်နေရာတည်းတွင် ရပ်နေလေသည်။ ဆောင်းသဲလေးရဲ့ ပုံစံမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောစရာရှိနေသည်ဆိုတာ သိသာပေမယ့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေကြသည်မို့ သူမအား ဂရုမစိုက်အားကြပေ။

“ကဲ. . . ပစ္စည်းတွေ နေရာချပြီးရင် နံရံခွါမယ်ဟေ့၊ ငါ့ကို ဝိုင်းကူးပေးကြပါဦး။”

သူရိန်က လွှဲတွေ၊ ဆောက်တွေ ကိုင်ကာ ခေါ်လေသည်။

ဆောင်းသဲကတော့ လေးပင်စွာပင် လျှောက်လာပြီး မိုးပြာရွေးချယ်ထားသော အခန်းထောင့်ကလေးတွင် ငူငူလေးရပ်ကာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူရိန်က အထပ်သားအပေါက်ကို ဆောက်နှင့်ထွင်းကာ ထပ်ချဲ့ပြီးမှ လွှဲနှင့်ဖြတ်ချနေလေသည်။

“ဟင့်အင်း. . . မ. . . မဖြူနဲ့. . . မဖြူကြပါနဲ့”

တစ်ချိန်လုံး ငူငူကြီးရပ်နေခဲ့သော ဆောင်းသဲလေးက ငါးထပ်သားနံရံကို ဆွဲခွါနေစဉ်မှာ ထိတ်လန့်တကြား အော်လေလျှင် အားလုံးအံ့သြကာ ကြောင်အမ်းသွားရတော့သည်။

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆောင်းသဲ”

အိရွှေရည် သမီးဖြစ်သူကို လှည့်မေးလိုက်တော့ ဆောင်းသဲလေးမှာ မျက်လုံးလေးများဝိုင်းစက်လျက် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

“ညည်းသံကြားတယ် မေမေ. . . အဲဒီနံရံနောက်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေတယ်၊ ဟော. . . ကြားလား ညည်းသံကြီး. . . ကြားလား. . . ဟော. . .”

ဆောင်းသဲ မျက်နှာလေးပျက်ယွင်းကာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ပြောလေလျှင် အားလုံးငြိမ်သက်ကာ နားစွင့်မိလိုက်ကြသည်။

ဘာသံမှ မကြားရတော့မှ ကလေးစကားကို ယုံကြည်လိုက်မိသောအဖြစ်ကို အားလုံးရှက်ပြီး ရယ်မောလိုက်ကြကာ. . .

“ဟားဟား. . . ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး ဆောင်းသဲလေးရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး သေချာနားထောင်ကြပါဆို. . . နံရံနောက်က တဟင်းဟင်းနဲ့ ညည်းသံကြီး ကြားနေရတယ်”

ဆောင်းသဲလေးမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးကို ပြောနေလေသည်မို့. . . ဦးလေးဖြစ်သူ သူရိန်လည်း ကလေးကျေနပ်အောင် ငါးထပ်သားနံရံကို နားနှင့်တပ်ကာ သေချာနားထောင်ဟန် လုပ်ပြလိုက်ပြီးသည်။ ပြီးမှ. . .

“အင်း. . . အင်း. . . ကြားတယ် ညည်းသံကြီး ကြားတယ်၊ ဪ. . . အဲဒါ ခိုညည်းသံသမီးရဲ့ မျက်နှာကြက်ပေါ်က ဖြစ်နေပါပြီ ခိုညည်းသံက လူမမာညည်းသံနဲ့ တူတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး.. ခိုသံမဟုတ်ဘူး.. ခိုညည်းသံ မဟုတ်ဘူး သမီးသိတယ်၊ အဲဒီနံရံနောက်မှာ သရဲရှိတယ်.. မခွါနဲ့ အဲဒီနံရံကို ခွါမချနဲ့”

ဆောင်းသဲလေးသည် လက်ကလေးတကာကာနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို အသည်းအသန် ကြောက်လန့်နေပုံ ဖြစ်နေသည်။

မိုးပြာမှာ စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်.. .

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ.. ဘာသရဲလဲ၊ သွား.. သွား.. ဆောင်းသဲ ခြံထဲသွားဆော့ချေ၊ သွား.. ဒီမှာလူကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

မိုးပြာ အော်ထုတ်လေတော့မှ ဆောင်းသဲ မျက်နှာကလေး ပျက်လျက် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

မိုးပြာမှာ အနေတည်သည်မို့ ဆောင်းသဲ အစ်မဖြစ်သူကို ကြောက်လေသည်။

ထို့နောက်တော့ ဆောင်းသဲလေး၏ စကားကို အရေးလုပ် ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ သူ့ရိန်နှင့်အိစ္ဆေရည်တို့သားအမိ ညာသံပေးကာ နံရံကို ကြိုးနှင့်ဆွဲပြီး ခွါချလိုက်သည်။

ငါးထပ်သားနံရံမှာ အချပ်လိုက် ကွာကျသွားခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖက်တွင် သီးသန့်အခန်းငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခန်းလေး၏ အတွင်းဘေးနံရံအောက်ခြေတွင် လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည့် အပေါက်တစ်ခုကို သံဇကာကွက်

အဖုံးဖြင့် ကာထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသံဇကာကွက်အတွင်းပိုင်းမှာ မှောင်ပိန်း၍နေသည်။

သူရိန်နှင့် အိစ္ဆေရည်တို့သားအမိမှာ ထိုအထဲတွင် ရေပိုက်လိုင်းများသာရှိလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူလိုက်ပြီး အရေးတယူ ကြည့်မနေကြတော့ပေ။

အနောက်ဘက်မှ ကြည့်နေသော ဆောင်းသဲလေးမှာတော့ ထိုသံဇကာကွက်နေရာကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဆောင်းသဲလေး၏ နားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ချောက်ချားဖွယ် ညည်းညူသံကြီးကို တိုးသွဲ့သော်လည်း ပီပြင်စွာ ကြားနေရဆဲပင်.. .

အခန်း (၆)

ဒီပိ

ပြောင်းသည့်နေ့တွင် သူရိန်ညအိပ်ပေးသော်လည်း အလုပ်ကိစ္စရှိသဖြင့် နောက်နေ့တွင်ပြန်သွားရာ သူတို့သားအမိ သုံးယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ဆေးရောင်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည့် အိမ်ကြီးအတွင်း သားအမိသုံးယောက်သာရှိသည်မို့ တကယ်ပဲ ချောက်ချားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်လွန်းလို့နေသည်။

မိုးပြာကတော့ သူ့အခန်းကို ကန့်လန့်ကာ၊ စာအုပ်စင်၊ မှန်တင်ခုံ စသည့် ရှိစုမဲ့စု ပစ္စည်းဟောင်းကလေးများနှင့်ပင် နေရသည်။

ကာ တစ်နေကုန်အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ဆောင်းသံသည် နေရာသစ်တွင် ပျော်ရွှင်သက်ဝင်နေကြသော မေမေနှင့်မမကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကလေး ခိုးရှိုက်မိရင်း..

“သမီး အိပ်တော့မယ် မေမေ”

မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆောင်းသံ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။

“တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲတယ် မဟုတ်လား သမီးငယ်၊ မေမေ ခဏနေမှ အပေါ်တက်ခဲ့မယ်နော်”

“သမီး အိပ်ရဲပါတယ် မေမေ”

ဘဝကို သားအမိသုံးယောက်တည်းသာ ဖြတ်သန်းနေရသည်မို့.. သမီးနှစ်ယောက်လုံးကို လောကကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဆိုသော ကိုယ်ပိုင်ဒဿနဖြင့် အိစ္ဆေရည် အုပ်ထိန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နေ့ရယ်ညရယ်လို့ ခွဲခြားမရအောင် စည်ကားသက်ဝင်သည့် လှည်းတန်းလိုနေရာတွင် တိုက်ခန်းဖြင့် နေခဲ့ရသော ဆောင်းသံလို ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဒီလိုခြံကျယ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းစွာ ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေပေသည်။

မေမေ ကျေနပ်အောင် မကြောက်ဟန်ဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

လှည်းတန်းတိုက်ခန်းမှာ နေခဲ့ရစဉ်တုန်းက နံဘေးခန်း

များက လွင့်လာတတ်သည့် အသံများကြောင့် နေ့ရောညရော တစ်ယောက်တည်းနေရလျှင်ပင် ကြောက်စိတ်မရှိခဲ့ဖူးပေ။

ဆောင်းသံ မအိပ်ခင်သွားတိုက်ရန် စိတ်ကိုအားတင်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်ရေချိုးခန်းသည် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း မီးအလင်းရောင်မှာတော့ လုံလောက်အောင် မလင်းလှပေ။

ဆောင်းသံလေး ခြေလက်ဆေးရန်ပြင်စဉ် နောက်ဘက်တွင် လူတစ်ယောက်လာရပ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်ကျောမလုံသဖြင့် နောက်သို့ ဖြေးညင်းစွာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ညိမ်သက်ခြင်းမှအပ ဘာမှမတွေ့ရ ပေ။

ထိုစဉ်..

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

တိုးသဲ့သော်လည်း နားထဲအတိုင်းသား ကြားလိုက်သော ညည်းသံကြီးကြောင့် ဆောင်းသံလေး လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ရေခွက်ကို လွှတ်ချကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ကဗျီ..”

နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော ရေချိုးခန်းတံခါးလည်း သူ့အလိုလို ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ဆောင်းသဲ ခုတင်ပေါ်ပြေးတက်ကာ စောင်ကိုခေါင်းမြီး
ခြုံနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်...

“ချောက်”

မီးခလုတ်ပိတ်သံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံးအမှောင်ကျသွား
လေသည်။ ဆောင်းသဲလေး ခြုံထားသောစောင်မှာ ခြေရင်းမှ လူ
တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲချနေသလို ခုတင်အောက်သို့
ကျသွားလေသည်။ ဆောင်းသဲလေး စောင်ကိုပြန်ဆွဲထားသော်
လည်း တစ်ဖက်မှဆွဲအားများသဖြင့် လွတ်ပေးလိုက်ရသည်။

မေမေအပေါ်ထပ် တက်မလာသေးသဖြင့် ခုတင်ထက်
တွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသော ဆောင်းသဲတစ်ယောက်
အခန်းထောင့်မှောင်ရိပ်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။

သွေးလုံးဝမရှိသည့် ဖြူဆုတ်ဆုတ် အသားအရေနှင့် မီးခိုး
ရောင် မွဲခြောက်ခြောက်ဆံပင်များ မျက်နှာမှာကပ်နေသော ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာ မိန်းမတစ်ယောက် ဆောင်းသဲဆီလာနေချေပြီ။

မျက်သားမျက်ဆန်မှာ အရာလောက်သာ ရေးရေးမျှရှိသော်
လည်း မျက်လုံးပတ်ပတ်လည်တွင် မည်းနက်နေသော အကွင်းကြီး
ကြောင့် ဖြူဆုတ်သည့် မျက်နှာပြင်က ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း
နေခဲ့သည်။ ခရမ်းပုပ်ရောင် နှုတ်ခမ်းလွှာများက တစ်စုံတစ်ခု ပြော
ချင်သလို တရွရွလှုပ်ခတ်ကာ သူမရှိရာဆီ ရှေ့တိုးလာလေလျှင်...

“အား... မေမေရေ... မေမေ”

ငယ်သံပါအောင် အသံကုန်အော်ပြီး အခန်းထဲမှ ဆောင်း
သဲ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ဆောင်းသဲလေး... ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေလာပြီ”

သမီးငယ် အော်သံကြားလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အ
ပေါ်ထပ်သို့ စိုးရိမ်တကြီး အိရွှေရည်ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထိပ်တွင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ပြီး နှာရည်များ
ပင်ထွက်ကာ ငိုနေသော ဆောင်းသဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ... ပြောစမ်း”

“အခန်းထဲမှာ သ... သရဲမ မေမေ၊ သ... သရဲမ”

ဆောင်းသဲလေး မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထား
ရင်း အခန်းထဲကို လက်ညှိုးအတွင်သားထိုးပြီး ကတုန်ကယင်လေ...

ပြောနေလေသည်။

“ဘာများလဲလို့ကွာ... လာ သမီး”

အိရွှေရည် ဆောင်းသဲ၏ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ အိပ်ခန်းဆီ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မှောင်နေသော အခန်းထဲမှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဘယ်မှာလဲ သရဲမ၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘဲနဲ့ သရဲတွေ့ရင် မေမေက အရင်ကုပ်ချိုးပစ်လိုက်မှာ ဟုတ်ပြီလား၊ သရဲဆိုတာ ကြောက်စရာ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ လူကိုဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိလည်း သူ့မှာ မြူတစ်မှုန်စာတောင် မရှိဘူး၊ သရဲဆိုတာ လူကိုပြန်ကြောက်ရတဲ့ သတ္တဝါပဲ မှတ်ထားနော် ဆောင်းသဲလေး၊ ကဲ... အိပ်... အိပ်... မေမေ ဘေးမှာ စောင့်နေပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

အိရွှေရည်သည် ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက ဆောင်းသဲလေး၏ ပေါက်တက်ကရ စကားတွေအပေါ် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်နေမိသည်။ သမီးလေးက သရဲတစ္ဆေ ရုပ်ရှင်၊ စာအုပ်တွေ မကြိုက်နှစ်သက်ဘဲ ဘာကြောင့် သရဲတစ္ဆေအကြောင်းတွေ ပြောနေသလဲဆိုတာကိုတော့ အိရွှေရည်တစ်ယောက် စဉ်းစားလို့မရနိုင်ခဲ့ပေ။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း (၇)

ခြံထဲတွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် လှည့်ပတ်စီးနေရင်း...

“မမ... အောက်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်းအိပ်တာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာကိုကြောက်ရမှာလည်း ဆောင်းသဲ၊ ငါက နဂိုကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ကြိုက်တယ်လေ”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ သရဲရှိတယ် မမ... ဆောင်းသဲ တကယ်တွေ့တာ”

အောင်မြင်စာပေ

“အာ. . သွားစမ်းပါဟာ၊ ဒါတွေကိုအယုံအကြည် ရှိမနေ စမ်းပါနဲ့၊ ကြောက်တတ်ရင် အမြဲရှုံးတယ်လို့ မေမေပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဆောင်းသဲသည် အစ်မဖြစ်သူ လက်ခံယုံကြည်လာအောင် ပြောပြချင်နေသည်။

“ကဲ. . . တော်ပြီ အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို ရပ်လိုက်တော့ မေမေသိရင် အဆူခံရအုံးမယ်”

မိုးပြာစက်ဘီးကို အိမ်အဝတွင် ဒေါက်ထောက်၍ အိမ်ထဲ ဝင်မည်အပြု. . . ဆောင်းသဲ ပါမလာသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

သူမ၏နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မျက်လုံးလေးပြူး ကာ တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေသော ဆောင်းသဲ. . .

အိမ်အဝင်တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေသော သရဲမကို ဆောင်း သဲလေး မြင်နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့. . . ဆောင်းသဲ အိမ်ထဲဝင်မယ်လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေ တာလဲ”

ဆောင်းသဲ ပါးစပ်မှပြောချင်သော်လည်း ကြောက်လွန်းသ ဖြင့် လက်ညှိုးလေးထိုးကာ ချွေးများပြန်လျက် တစ်ဆို့၍နေလေ သည်။

အခြေအနေကို မရိပ်မိသော မိုးပြာကတော့. . .

“အေး. . . နင်မဝင်ချင်သေးရင်လည်း နေခဲ့တော့၊ ငါဝင် တော့မယ်”

မိုးပြာပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဆောင်းသဲမှာ ‘မမ. . . မမ. . .’ ဟု ခေါ်သော အသံမှလွဲ၍ ဘာသံမှ ဆက်မထွက်လာတော့ပေ။

မိုးပြာ အိမ်ထဲဝင်သွားခဲ့ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဝုန်းခနဲ လဲပြိုသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“မမ. . . မမ” .

အစ်မဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆောင်းသဲ ငိုသံလေး စွက်ကာ အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲပြေးဝင်လေသည်။

“ဒုန်း”

ဆောင်းသဲ အိမ်ထဲမရောက်ခင်မှာပင် အိမ်တံခါးမကြီးမှာ လေလုံးဝမတိုက်ပါဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းပိတ်လိုက်သလို အရှိန်ဖြင့် ပိတ်သွားခဲ့ပြီး. . . အထဲမှချက်ပါ ကျသွားခဲ့သဖြင့် ဆောင်း သဲ ဝင်မရတော့ချေ။

သစ်သားတံခါးမကြီးမှာ မှန်ဘောင်ထည့်ထားသည်မို့ မိုးပြာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျနေသည်ကို အပြင်မှ တွေ့နေရသည်။

ဆောင်းသဲလေး အစ်မအတွက် စိုးရိမ်သွားကာ အိမ်မပြင်

မှ တံခါးမကြီးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း. . .

“မေမေ တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ မေမေရေး. . မမ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး. . . လုပ်ပါအုံး”

လဲကျနေသော မိုးပြာဘေးမှ အရိပ်တခု ဖြတ်သွားသည်ကို ဆောင်းသဲ မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုစဉ်. . . အိန္ဒြေရည်လည်း မီးဖိုဆောင်တွင် ညနေစာ ချက်ပြုတ်နေရာမှ အသံကြားသဖြင့် စိုးရိမ်တကြီးပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျနေသော မိုးပြာကို ပွေ့ထူလိုက်ကာ. . .

“သမီးကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ. . ချော်လဲတာလား. . ခေါင်းထိသွားသေးလား”

မိုးပြာဆီမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသေးခင်. . .

“ဒုန်း. . ဒုန်း. . ”

“မေမေ. . သမီးကိုတံခါးဖွင့်ပေးအုံး”

အိန္ဒြေရည် အထဲမှကျနေသောချက်ကို ဖြုတ်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး. . .

“ဒီကလေးတွေ အတော်ဆော့ပါလား”

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ဆောင်းသဲမှာ လဲကျနေသော မိုးပြာ နံဘေးပြေးကာ . .

“မေမေရေး. . မမကို သရဲမ ဘာလုပ်လိုက်လဲ မသိဘူး. . ၊ သမီးကိုလည်း အိမ်ထဲဝင်လို့မရအောင် သရဲမပဲ တံခါးပိတ်တာ”

အခန်း (၈)

ပိုးပြာကတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့လေသည်။ သို့သော်. . မကြာခင်မှာပင် မိုးပြာအတွက် သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာ အနေအထားတွေ ဖန်တီးလာမည်ကိုတော့ မသိရှာပေ။

မိုးပြာသည် ကြည်ပြာရောင် ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်ကလေးကို လဲဝတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တက်လှဲလိုက်စဉ် သူမအခန်းထဲမှ သီချင်းတေးသွားသံတစ်ခုကို တိုးသဲငြိမ့်ညောင်းစွာ ကြားလိုက်ရသည်မို့

အသာလေး နားစွင့်လိုက်မိသည်။

မေမေများ ဖွင့်ထားတာလား... အင်း... မေမေက ခုချိန်ဆို အပေါ်ထပ်မှာ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုများမှ ရှယ်ယာ အနည်းငယ် ဝယ်ထားသည့်အတွက် ရရှိသည့် အကျိုးအမြတ်ငွေကို စာရင်းလုပ်နေသည်လားမသိ။

သည်ရပ်ကွက်မှာက ခြံဝင်းကျယ်တွေနှင့် နေကြတာမို့ ဘေးအိမ်တွေမှ လွင့်လာစရာအကြောင်းလည်းမရှိ။

သူမအရမ်းကြိုက်တဲ့ သီချင်းလေးမို့ မိုးပြာအိပ်ရာထဲမှ ပြန်ထကာ ဘယ်ကဖွင့်နေတာများပါလိမ့်ဟု နားစွင့်ရှာဖွေမိသည်။

အသေအချာ နားစွင့်တော့မှ သီချင်းသံက သူမခုတင်ခြေရင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမတို့ဖြိုချခဲ့သော အထပ်သားနံရံ အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းလေးထဲမှ ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် မီးလုံးတပ်ထား၍ မိုးပြာ မီးခလုတ်ဖွင့်ပြီး ကြည့်မိသည်။ ဘာမှ ထူးခြားတာမတွေ့ရ။

စူးစမ်းချင်စိတ် နိုးကြွလာလျက် ထိုအတွင်းခန်းနံရံကို နားလေးဖိကပ်ကာ နားထောင်လိုက်မိသည်။ အသံသည် နံရံနောက်ဘက်မှ မဟုတ်ပေ။ ထိုအခန်းထောင့်ရှိ နံရံကပ်ဘီရိုထဲမှ ဖြစ်နေသည်။

သီချင်းသံကို ပိုပြီးပီသစွာ ကြားလိုက်ရလျှင်တော့ လုံးဝကို သေချာသွားခဲ့ပြီမို့ ဘီရိုတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်”

သူမတွေ့လိုက်ရသည်က သေတ္တာဘူးလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

ထိုဘူးမှာ... အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပါက ဗိုလ်မရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် လည်ထွက်လာပြီး သီချင်းသံပါ ထွက်လာသည့် ဘူးမျိုးဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မိုးပြာမြင်လိုက်ရသည်က သေတ္တာဘူးလေး၏ အဖုံးမှာ ဖွင့်လျက်သားဖြစ်နေပြီး သီချင်းသံများ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီသေတ္တာလေးကို ဘယ်သူဖွင့်လိုက်တာပါလိမ့်... အရင်ကတည်းက ပွင့်နေတယ် ဆိုရအောင်လည်း တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ပါဘဲ ဒီနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြား ဘာလို့ ကြားရတာပါလိမ့်...။

ဘီရိုထဲက ပစ္စည်းတွေက အရင်အိမ်ရှင်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲဖြစ်မယ်...။

ဒါဟာ သမားရိုးကျ ဆန်းကြယ်မှုပဲလား...။

ဒါမှမဟုတ်... ဆောင်းသံလေးပြောသလိုများ ဒီအိမ်မှာ တကယ်ပဲ သရဲရှိနေပြီလား...။

အတွေးတို့ မဆုံးသေးခင်မှာပင် မိုးပြာခန္ဓာကိုယ်လေး ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် မိုးပြာ သေတ္တာအဖုံးလေးပိတ်ပြီး ဘူးလေးကို မ,လိုက်စဉ် သေတ္တာဘူးလေးအောက်မှ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်စာအုပ်

ကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်မို့ နှစ်ခုစလုံးကိုယူကာ သူမ၏မှန်တင်ခုံပေါ် တင်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကိုတွေ့တော့ မိန်းမသားပီပီ စပ်စုချင် စိတ်ကလေးက ခေါင်းထောင်လာခဲ့သည်မို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပထမဆုံးပုံမှာ ခရမ်းရောင် ရင်စည်းဂါဝန်ရှည် ဝတ်ထား သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် . .

“အို . . အတော်လှတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

သူမ၏ သွယ်လျသောလည်တိုင်တွင် ကနုတ်နွယ်ပုံ လည် ဆွဲကလေးက ထိုမိန်းကလေး၏ရဲ့အလှကို ပိုပြီးတောက်ပအောင် ပံ့ပိုး ပေးထားလေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ လည်ဆွဲကလေးကို လက်ချောင်းထိပ်ကလေး ဖြင့် ဖွဖွလေး ထိတို့ကြည့်မိသည်။

ဒီတစ်သက် မေမေ့ဆီမှ ထိုလည်ဆွဲလေးမျိုးကို သူမ ပူဆာ ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကိုတော့ နားလည်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ အလှဘုရင်မလေး၏ ရွှေအိုရောင်ဆံနွယ်များ ပေါ်တွင် သရဖူတစ်ခုနှင့် ပခုံးတွင်သိုင်းလွယ်ထားသော စလွယ်ကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် အလှမယ်ဘွဲ့တစ်ခုခုရထားသည်ဆိုတာ သူမ နားလည်လိုက်သည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူမ နေသွားဖူးသည်ထင်ပါရဲ့ . . .

မိုးပြာ၏ စပ်စုချင်စိတ်က ဒီမှာတင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီမို့

အယ်လ်ဘမ်ကို ပိတ်ရန်ပြင်စဉ် . . .

အယ်လ်ဘမ်ထဲမှ မိန်းခလေးပုံပေါ်သို့ သွေးတစ်စက်ကျ လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် မိုးပြာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ မော့ကြည့် လိုက်မိသည်။

မျက်နှာကြက်တွင်လည်း ရှင်းလို့နေပေသည်။

ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲ မီးပျက်သွားခဲ့ပြီး . . .

မိုးပြာ၏လက်ထဲမှ အယ်လ်ဘမ်အား တစ်ယောက်ယောက် မှ အားဖြင့်ရှိက်ချလိုက်သလို အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် . . မိုးပြာ၏လက်အား လက်အေးကြီးနှစ်ဖက်မှ လာဆုတ်ကိုင်သဖြင့် . . .

“အား”

မိုးပြာရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံက တိတ်ဆိတ် နေသောညာဉ်ယံကို သွေးပျက်ဖွယ် ထွင်းဖောက်သွားခဲ့လေတော့ သည်။

အခန်း (၉)

“ပေမေ”

မမ၏ အော်သံနက်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်မို့ ဆောင်းသဲ
အိပ်ပျော်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ မိခင်ဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး
ခေါ်လိုက်မိသည်။

အိရွှေရည်လည်း သမီးကြီး၏ အော်သံကြောင့်...

“သမီးကြီး ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး၊ သမီးကြီး မိုးပြာ”

စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စွာ အော်ရင်း အိရွှေရည် အောက်ထပ်သို့
ချော်လဲကျမတတ် အပြေးဆင်းမိသည်။

“မမ. . မမ”

ဆောင်းသဲလည်း သူ့အမေနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

တကြော်ကြော်အော်ရင်း သမီးဖြစ်သူ၏ အခန်းထဲအရောက် သမီးကိုမတွေ့သဖြင့် အိရွှေရည်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲ သွားရသည်။

စိုးရိမ်စိတ်တို့က ဆောက်တည်ရာမရ. . .

“သမီးကြီး. . သမီးကြီးရေ၊ မိုးပြာ ဘယ်မှာလဲ”

မိုးပြာ၏ အော်သံကြီးသာ ကြားရပြီး လူမတွေ့ရသည်မို့ ခေါင်းမီးတောက်သကဲ့သို့ ခံစားသွားရလေသည်။

အိရွှေရည်သည် တစ်ခန်းလုံးနေရာအနှံ့ လိုက်ရှာပါသော်လည်း မိုးပြာကိုမတွေ့သဖြင့် ရင်ထဲပလောင်ဆူနေသည်။

ဆောင်းသဲလေးမှာ မျက်နှာငြိမ်ငြိမ်တွေတွေကလေးနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးကြောက်နေသလို ခုတင်ခြေရင်းရှိ နံရံရှေ့တွင် တောင့်တောင့်ကလေး ရပ်လိုက်ရင်း. . .

“မေမေ. . မမ ဒီထဲမှာ”

အိရွှေရည်သည် သမီးငယ်၏စကားကို ယခင်က အလွယ်တကူ မယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း. . . ယခုအခါတွင်တော့. . .

သူမတွေဝေမနေတော့ဘဲ သမီးဖောဖြင့် နံရံကပ်မိရိုတ်ခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ အကြောက်ကြီးကြောက်နေသော မိုးပြာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးများပြာဝေလျက် သူမအထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ဟစ်မိလိုက်သည်။

အတွင်းမှနေ၍ ဗီရိန်ရံကို ကြောက်လန့်တကြား အားကုန်ကုတ်ခြစ်ထားသော မိုးပြာ၏ လက်ချောင်းကလေးများမှာ စုတ်ပြတ်ကာ သွေးချင်းချင်းရဲလို့ နေလေသည်။ မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက သူမရင်ထဲ ပလောင်ဆူသွားရသည်။

“သမီးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီအထဲရောက်နေတာလဲ”

အိရွှေရည် သမီးဖြစ်သူကို ဗီရိန်ရံမှဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်၍ ရင်နှင့်စွာ မေးလိုက်သည်။

မိုးပြာသည် အကြောက်လွန်၍ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော့ခွေလျက် လဲကျသွားတော့သည်။

မိုးပြာ သတိပြန်ရလာချိန်တွင် စိတ်ပင်ပန်းမည်စိုး၍ ထိုအကြောင်းကို မမေးတော့ဘဲ စိတ်ငြိမ်အောင် ဆေးတိုက်ပြီး အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

နွမ်းလျသောမျက်နှာနှင့် သမီးကြီး အိပ်ပျော်သွားတော့မှ စုတ်ပြတ်ကာ သွေးတို့ဖြင့်ခြောက်ကပ်နေသော လက်မှဒဏ်ရာများကို သူမ ရေနွေးဖြင့်ဆေးကြောကာ ဆေးလိမ်းပေးနေ၏။

သမီးကြီးကို ကြောက်စိတ်ပြန်ဝင်မှာစိုးသည်မို့ ဧည့်ခန်းတွင်

ပင် ဒရင်းဘတ်ချကာ အိပ်စေတော့သည်။

ဆောင်းသဲလေးကိုလည်း အစ်မဖြစ်သူ၏ဘေးတွင် ဖျာခင်း၍ အိပ်စေပြီး ဒီညအဖို့ သူမလည်း ဧည့်ခန်းမှာပင် အိပ်ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။

သမီးနှစ်ယောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည့်တိုင် အိမ်ရှေ့ရည်မှာတော့ အိပ်မရဘဲ မျက်စိအကြောင်သားနှင့် ငှက်တုတ်ထထိုင်နေမိသည်။

သမီးမိုးပြာ ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုး ကြုံတွေ့ရလို့ ဒီလောက်တောင် ကြောက်လန့်ခဲ့သည်မသိ. . သူမစဉ်းစားရကျပ်လို့ လာခဲ့သည်။

နံရံကပ်စီရိုထဲ သမီးမိုးပြာ ဘယ်လိုများ ရောက်နေခဲ့ပါလိမ့်. . .

ဆိုဖာဆက်တီရှည်ပေါ်တွင် မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှုပ်စွာ တွေးနေမိဆဲ. . .

သီချင်းသံလေးတစ်ခု သမီးကြီး၏ အခန်းထဲမှ လွင့်ပျံလာသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အိမ်ရှေ့ရည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထသွားမိသည်။

ဘုရားရေး. .

အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူများရှိလို့ သီချင်းသံက ထွက်လာရတာလဲ. . .

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သူမသိလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ရည် ဘဝင်မကျစိတ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်. . နေရာမှထကာ သတိအနေအထားဖြင့် သမီးကြီးမိုးပြာ၏ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ စားပွဲပေါ်၌ သေတ္တာဘူးလေးပွင့်နေကာ အရုပ်မလေးနှင့်အတူ သီချင်းတေးသွားတစ်ခု ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သေတ္တာလေးမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီး မိုးပြာ၏ပစ္စည်း မဟုတ်မှန်း သတိထားမိသည်။

သေတ္တာလေး၏နံဘေးတွင် အယ်လ်ဘင်တစ်အုပ်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ဖွင့်အကြည့် သွေးစက်တစ်စက် စွန်းနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဓါတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

အလှမယ်ဘွဲ့ရထားသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ဓါတ်ပုံပဲ. . .

အိမ်ရှေ့ရည် စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာကိုမှ အယုံအကြည်မရှိသောသူမအဖို့ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမနေတော့ဘဲ သီချင်းသံထွက်ပေါ်နေသော သေတ္တာငယ်ကိုပိတ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော်. . . သူမအခန်းဝအရောက်တွင် သီချင်းသံကို ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

၅၆ ဒေဝတာ

သူမ ပိတ်ခဲ့သောသေတ္တာလေးမှာ အဖုံးပွင့်နေလျက် သီချင်းသံ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူမကြောက်လည်းကြောက် အံ့အားလည်းသင့်သွားရသည်။

အိရွှေရည် အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ သေတ္တာအဖုံးကို ဆောင်ပိတ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိရွှေရည်သည် သေတ္တာရှေ့မှာပင် လက်ပိုက်ရပ်ကာ တခန်းလုံးကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။

အခုအချိန်မှာတော့ သေတ္တာအဖုံးလေးမှာ ပြန်ပွင့်မလာတော့ပေ။

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . ”

ထိုစဉ်အခန်းထဲမှ ငိုညည်းသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အခန်းမီးမှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေပြီး ညည်းသံမှာလည်း ပိုကျယ်လာလေသည်။

အိရွှေရည် နားမခံနိုင်တော့သဖြင့် နားကို လက်ဖြင့် ဖိအုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသော သေတ္တာဘူးလေး၏အဖုံးမှာ ရုတ်တရက် ပွင့်လာခဲ့ပြန်သည်။ အရုပ်မလေး ထွက်လာကာ သီချင်းသံလည်း စမြည်လေတော့သည်။

ထို့နောက် အိမ်တစ်ခုလုံး၌ သမီးကြီး၏ အခန်းတစ်ခုတည်း ကွက်၍ မီးပျက်သွားခဲ့လေသည်။

ပုဏ္ဏားတို့၏အိမ် ၅၇

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာခဲ့ပြီး အိရွှေရည် မနေရဲတော့သဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အပေါက်ဝအရောက်. . .

အရာအားလုံးသည် စောစောက သူမဟုတ်ခဲ့သလို ပကတိတိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဦးပျက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ သမီးရဲ့လက်ကို လက်အေးကြီးနှစ်ဖက်က လာကိုင်တာနဲ့ သမီးလည်းကြောက်ပြီး မေ့သွားခဲ့တာ၊ သတိပြန်ရလာတော့ သမီးငိုနေရောက်နေရော မေမေ၊ သမီးအခန်းထဲမှာ သရဲရှိတယ်နဲ့တူတယ် မေမေရယ်”

“မေမေ့ကို ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ ဒီအိမ်ကိုဝယ်ခဲ့မိလို့ဖြစ်တာ.. အားလုံးမေမေ အပြစ်တွေပါပဲ သမီးရယ်”

သူမပြောရင်း မျက်ရည်များပင် စီးကျလာခဲ့သည်။ သူမကြီး

ကြောက်နေသည်ကို မြင်ရ၍ အိပ်စက်ရည် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဖခင်မရှိပေမယ့် အားငယ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ် မြူတစ်မှုန် စာမျှ မရှိစေရဘဲ ရဲရင့်စွာ ကြီးပြင်းအောင် ပြုစုအုပ်ထိန်း ပုံသွင်းခဲ့သော်လည်း... ယခုမူ... အလွန်ကြောက်လန့်နေကြပြီ။

ယခင်လည်းတန်းရှိ တိုက်ခန်းတွင် နေခဲ့စဉ်တုန်းက သူမ ပုံသွင်းခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း ကြီးပြင်ခဲ့လေသော သမီးများမှာ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် နေရတော့မှ ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာသည်မှာ သူမအဖို့ အတော်လေး စိတ်ပျက်စရာပင် ဖြစ်သည်။

“သမီးရယ် ခဏတော့သည်းခံလိုက်ပါ၊ ဒီအိမ် ပြန်ရောင်းပြီး နောက်တစ်နေရာ ပြောင်းလို့လဲရတာပဲ”

သူမကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသော်လည်း သမီးဖြစ်သူကြောက်မှာစိုးသဖြင့် ဖေးဖေးမမပြောပေးနေသည်။

“တစ္ဆေသရဲဆိုတာ လူထက်နိမ့်ကျတဲ့ သနားစရာ ဘုံသားတွေပါ။ သူတို့ကိုကြောက်တယ်ဆိုတာ အစွမ်းအစတွေ အများကြီး ရှိတဲ့ လူသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ မေမေကတော့ ခံယူထားတယ်၊ ကြောက်တယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးတာပဲ သမီးရဲ့၊ မေမေကတော့ တစ်ဘဝလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ အရှုံးမပေးဖူးဘူး... ဒါကြောင့် သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ခုလိုမားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေနိုင်တာပေါ့”

သမီးကြီး၏ ငြိမ်သက်နေသော မျက်ဝန်းကလေးများ ပြန်

လည်တောက်ပ လှုပ်ရှားလာခဲ့လျှင်တော့ သူမ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီးနောက်... .

“သမီး အောက်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရတော့ဘူး... အရေးအကြောင်းဆို အဖော်ရှိအောင် မေမေတို့နဲ့အတူ အပေါ်ထပ်မှာ လာအိပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အောက်ထပ်အခန်းမှာ မိုးပြာ နေချင်စိတ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သူမ ရိပ်မိပါသည်။

“ကဲ... မေမေအပြင်သွားလိုက်အုံးမယ် ဆောင်းသဲလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်အုံး မိုးပြာ”

သူမ မသွားမဖြစ်၍ သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်ခဲ့သော သမီးနှစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆံတင်းလို့ နေပေသည်။

အငှားကားလေးဖြင့် မူလပိုင်ရှင် ပေးထားသောလိပ်စာအတိုင်း သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘောက်ထော်(ပြည်သာယာ)ရှိ တိုက်အိမ်တစ်လုံးရှေ့ အရောက် သူမကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအိမ်ရှေ့တွင် ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခု ထောင်ထားသည်ကို မခိုင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွှေယာမြေ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်”

သူမပါးစပ်မှ ရေရွတ်ဖတ်လိုက်မိသည်။ သူမဝယ်ခဲ့သော ပထမပိုင်ရှင်သည် အိမ်ပွဲစား ဝယ်ရောင်းဖြစ်နေသည်ကို အခုမှမသိရ

တော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ဖုံး
ကွယ်ထားလိမ့်မည်ဟု သူမထင်မိသည်။

သူမဝင်သွားလိုက်သည်နှင့်. . .

“ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲရှင်”

ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ပြောလာသောဝန်ထမ်းကောင်မလေး

ကို. . .

“အစ်မ ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ အန်တီရှိပါတယ်၊ ခဏလေးထိုင်စောင့်
ပေးပါ။ ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲရှင်”

“သူရောင်းလိုက်တဲ့ အင်းစိန်အိမ်က အိစ္ဆေရည်လို့ပြောရင်
သိပါတယ်”

ခဏအကြာတွင် အခန်းထဲမှထွက်သူမှာ ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်
ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်”

ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်ပုံစံမှာ အိမ်မ
ရောင်းခင်ကလို သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသဖြင့် သူမ နှုတ်ခမ်းတစ်ဘက် မဲ့ကွေးလျက် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မအခုဝယ်ထားတဲ့ အိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးစရာလေး
ရှိလို့ပါ”

“အဟင်း. . . အားနာလိုက်တာ မအိစ္ဆေရည်ရယ်၊ ကြိုပြီး

ဖုန်းဆက်ချိန်းထားရင်ကောင်းမှာ. . . အခု ဝယ်လက်လေး သွားပြ
စရာရှိလို့ နောက်မှတွေ့မယ်နော်”

ထိုစဉ်. . .

“မဖြူရေ သွားရအောင်”

သူမ အဓိကသိချင်သည့် မေးခွန်းကို အစပျိုးလိုက်ချိန်မှာ
ပင် တိုင်ဆိုင်လှစွာ ဧည့်သည်တစ်စု ချိန်ကိုက်ဝင်လာပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူ
ကျော်ကို လာခေါ်လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အကျဉ်းအကျပ်
တစ်ခုထဲမှ လွတ်မြောက်သွားရသူတစ်ယောက်လို ချက်ချင်းပင် သူမ
ကို နှုတ်ဆက်ကာ အပြင်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လေတော့သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မအိစ္ဆေရည်၊ ချိန်းထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေ
ရောက်နေလို့ပါ”

သူမစိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်လာလိုက်သည်။

အိမ်ကဝယ်ပြီးတာ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အိမ်
ပြောင်းရရွေ့ရတာလဲ လွယ်လှတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမ
လဲ. . .

တွေးရင်းအငှားကား နောက်ခန်းမှ အပြင်သို့ငေးနေမိ
သည်။

ထိုစဉ်. . . သူမ အတွေးတစ်ခုဝင်လာ၍ ပြုံးမိသည်။

“ကားဆရာ. . . (၃၂)လမ်းက မော်လ်ဒယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို
မောင်းပေးပါ”

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့အရောက်တွင် လူများပြိုတိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မဂ္ဂဇင်းထွက်ရက်မို့ဆင်သည် ကိုယ်စားလှယ်များက ငွေထုပ်များကိုင်၍ မဂ္ဂဇင်းလာထုတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သီရိရှိလား၊ အမက သူ့သူငယ်ချင်းပါ”

ထိုစဉ်ငွေရေနေသော ကောင်လေးမှာ ပျာပျာသလဲ . . .

“လာ . . . အမ . . . မသီရိ အပေါ်မှာရှိတယ်၊ ဒီလှေခါးကနေ တက်သွားလိုက်”

သူမအပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သီရိကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိရွှေရည်သည် ဘယ်အရာကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်လေတော့ . . .

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“သူ့နာမည်က ဝတ်ရည်ဖူးတဲ့ ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ နောက်ပြီး . . . မယ်ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ဆိုတော့ ယောက်ျားသားတွေရဲ့ အသည်းစွဲပေါ့၊ ဝတ်ရည်ဖူးက စူပါမော်လ်ဒယ်လည်း လုပ်လိုက်သေးတယ်လေ”

အိရွှေရည် ထုတ်ပြသောဓါတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး သီရိ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သီရိသည် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာပီအီ အနုပညာလောကမှ လူအားလုံးကို သိထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

သူမ၊ လာခဲ့မိတာ မှန်သွားပြီ။ အကျိုးရှိနိုင်စရာ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း တွေ့မြင်ရပြီမို့ အိရွှေရည် ကျေနပ်သွားရသည်။

“ဝတ်ရည်ဖူးအကြောင်းကို နင် ဘာတွေထပ်သိထားသေး

လည်း သိရီ”

“နင်ကကော သူ့အကြောင်းဘာလို့ သိပ်သိချင်နေတာလည်း၊ ဘာလဲ မယ်ဗမာလုပ်မလို့လား”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ သိရီရယ်ကာ နောက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သိရီရယ်၊ ငါတို့ အခုဝယ်လိုက်တဲ့ အင်းစိန်ခြံက ဝတ်ရည်ဖူးနေခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီခါတ်ပုံကလည်း အိမ်ထဲက ရတာလေ”

“ဟင်. . နင်က အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်တာလား၊ ဟာ. . မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ ဘာလို့ဝယ်ရတာလဲ”

သိရီ အံ့အားတသင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟင်. . နင်က ဒီအိမ်အကြောင်းကို သိနေတယ်”

“ငါရောက်ဖူးတယ်လေ၊ ဝတ်ရည်ဖူးကို မျက်နှာဖုံးကာဘာအတွက် အဲဒီအိမ်မှာပဲ ရိုက်ကြတာလေ၊ အဲဒီမှာ ပြောကြဆိုကြရင်း သိခဲ့ရတာ အိရွှေရည်ရေ”

အိရွှေရည်လည်း သူမအိမ်အကြောင်းမို့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေလေသည်။

“ဒီအိမ်က လူမမြဲဘူးတဲ့၊ ဝတ်ရည်ဖူးမနေခင်က ဒီအိမ်မှာနေပြီး ပြောင်းသွားရတဲ့ မိသားစုတွေ မနည်းတော့ဘူးတဲ့. .

ဒီအိမ်မှာ ပထမဆုံးနေသွားတဲ့ လင်မယားဆိုရင် မိန်းမလှေခါးပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ခြေတွေလက်တွေ ကျိုးပြီး သေသွားခဲ့

တယ်၊ နောက်ပိုင်းနေသွားတဲ့မိသားစုတိုင်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အသေဆိုးနဲ့သေပြီး ပြောင်းသွားခဲ့ရတာချည်းပဲ. . .

ဝတ်ရည်ဖူးတို့အရင် နေသွားတဲ့မိသားစုက ကိုမျိုးဆိုတဲ့လူလဲ အဲလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံသွားတာပဲတဲ့၊ တစ်နေ့ ကိုမျိုးအလုပ်ကပြန်အလာကို မိန်းမနဲ့ကလေးတွေက စောင့်နေခဲ့ကြတယ်၊ မကြာခင် ကိုမျိုးပြန်လာတော့ အားလုံးထွက်ကြပြီး ထမင်းပိုင်းကို ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်၊ ကိုမျိုးက မျက်နှာပျက်နေပြီး နောက်ဖေးခန်းထဲတန်းဝင်သွားတယ်. . ပြန်ထွက်လာတော့လက်ထဲမှာ ချွန်မြနေတဲ့ အသားလွှီးစားတစ်ချောင်း ကိုင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်အပြင် ပြန်ထွက်သွားတယ်တဲ့. . .

ကိုမျိုးထွက်သွားတဲ့နေရာက ရပ်ကွက်အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ တံတားဆီကိုလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အမှောင်ရိပ် ကြီးစိုးနေပြီး တံတားပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ချစ်ကျီစယ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကိုမျိုးက အဲဒီနှစ်ယောက်အနား ရောက်သွားတာနဲ့ ယူလာတဲ့အသားလွှီးစားနဲ့ တရစပ် ထိုးသတ်တော့တာပဲတဲ့၊

သေတဲ့အမျိုးသမီးက ကိုမျိုးရဲ့ငယ်ရည်းစားတဲ့၊ အဲဒီနောက်ကိုမျိုး အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ လက်ထဲက သွေးစွန်းနေတဲ့ခါးနဲ့ သူ့လည်ပင်းသူ လွှီးချပြီး သတ်သေသွားတာတဲ့. .

အေးဆေးတဲ့ ကိုမျိုးလိုလူတစ်ယောက်က ခုလို ချက်ချင်းကြီး

စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့သူလို ဖြစ်သွားတာကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့၊ ငါထင်တာတော့ မကောင်းဆိုးဝါး ပူးကပ်ခံရတာ ဖြစ်မှာဟ”

အိရွှေရည်သည် မိမိအိမ်တွင် လည်ပင်းကိုလှီးကာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားသူရှိသည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ ကြက်သီးများပင် ထသွားရတော့သည်။

“အင်း.. နင် အခုဝယ်လိုက်တဲ့အိမ်က ဝတ်ရည်ဖူးရဲ့အိမ် ဆိုပေမယ့် သူပိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

သူမ ရုတ်တရက် နားမရှင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ဪ.. ဒီလိုလေ အိရွှေရည်ရဲ့၊ အဲဒီအိမ်က မင်းလွင်ဆို တဲ့အကောင် သူဌေးသားပိုင်တာ၊ သူကချမ်းသာတော့ ဝတ်ရည်ဖူးကို စပွန်ဆာပေးထားတာလေ”

“ဘာအတွက် စပွန်ဆာပေးတာလဲ”

“အိရွှေရည်.. နင် ခေတ်နဲ့အဆက်ပျက်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့်.. မင်းလွင်ကော ဝတ်ရည်ကော တကယ်ချစ်ကြတဲ့ပုံပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီအိမ်မှာ နေလေ့ရှိတယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း အပေါင်းအသင်းတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ပေါ့လေ၊

ကောင်လေးကတော့ ဆေးစွဲနေတဲ့ပုံပဲ၊ မိဘတွေကလည်း ပိုက်ဆံရှိတော့ အစွန်းရောက်သွားတာ နေမှာပေါ့..”

နောက်တော့ ကောင်လေးကို အဲဒီရပ်ကွက်က မီးရထား ဘူတာရုံမှာ ရထားကြိတ်ခံရပြီး သေနေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့၊ ဝတ် ရည်ဖူးကတော့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်လေ၊ သူ ဘယ် ရောက်နေသလဲဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ ရှာလို့လည်း မတွေ့တော့ဘူးတဲ့”

သီရိလည်း ဆက်မပြောတတ်တော့သလို နားမလည်နိုင် သည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

“သူတို့လည်းပျောက်သွားရော မင်းလွင်ရဲ့ညီက ဒီအိမ်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်တစ်ခုကို ရောင်းသွားတယ်လေ၊ အဲဒီအိမ်က ဝယ်လက်မမြဲဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲဟင်.. သီရိ”

သီရိပြောရတာ မောသွားသဖြင့် ဝန်ထမ်းလေး လာချပေး သော အအေးခွက်ကို မော့ချလိုက်ရသည်။ သောက်ပြီး မမောသည့် ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“ဝယ်ပြီးမကြာခင်မှာပဲ ပြန်ရောင်းတတ်ကြလို့လေ.. ဝယ် ပြီးမှ မနေချင်တော့တဲ့အိမ်ကို ဝယ်ရင်းဈေးတစ်ဝက်လောက်ပဲ ပေးတဲ့ အကျိုးဆောင်ကို ပြန်ရောင်းသွားကြတာတဲ့၊

ဒီအိမ်အကြောင်း မသိသေးတဲ့လူတွေရင် ရိုက်ထည့်လိုက်၊ ပြန်ဝယ်လိုက်နဲ့ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လည်း အဲဒီတစ်အိမ်တည်း နဲ့တင် ထောသွားတယ်လို့ တဆင့်စကားနဲ့ ကြားရတာပဲဟယ်”

အိန္ဒြေရည်အချဉ်မိပြီဟု သီရိမှ သွယ်ဝိုက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သီရိပြောခဲ့သမျှဟာ အမှန်တွေချည်းပဲဆိုတာ တော့ သူမ ယုံကြည်နေမိသည်။ သူမလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း ပင် မသိတော့သဖြင့်...

“ကဲ... သီရိရေ ပြန်အုံးမယ်ကွာ၊ မင်းလည်း အလုပ်တွေ များနေတဲ့ ကြားထဲက ပြောပြပေးတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင် တယ်ကွာ...”

ကိုယ့်ဘဝ၏ လက်ရှိအခြေအနေကြောင့် နှုတ်ဆက်စကား တွင် ငိုသံပါသွားခဲ့ရသည်။

အပြန်လမ်းတွင် အတွေးတို့နှင့် တစ်ယောက်တည်း စကား ပြောလာခဲ့သည်။ ဝတ်ရည်ဖူး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေခဲ့သော အကြောင်းအရာဟာ သူမ၏အိမ်နှင့်လည်း ပတ်သက်နေခဲ့ပြီမို့...

ထိုအတွေးတို့ကြောင့် သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဆဲလ်များ အချင်းချင်း တိုက်ပွဲဖြစ်နေ၍ အတော်လေး ခေါင်းကိုက်လာတော့ သည်။ ဝတ်ရည်ဖူးဆိုသော မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ...

ယခုအချိန်တွင် သူမအသိချင်ဆုံးသည် ထိုအကြောင်းအရာ ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

BURMESE
CLASSIC
.com

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် မိုးပြာက သူမသောက်ရန် အ အေးသွားဖျော်ပေး၏။ ထိုင်ခုံတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမောဖြေ နေသော သူမအနားသို့ သမီးငယ်ဆောင်းသဲ လာထိုင်၍ တစ်ခုခု ပြောချင်သည့် ပုံစံဖြင့် ခေါင်းလေးငုံနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

“မေမေပြန်အလာကိုစောင့်နေတာ သမီးပြောစရာရှိလို့”

“သမီးညက အိမ်မက်မက်တယ်၊ အိမ်မက်ထဲမှာ သမီးက မမအခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာ၊ အိပ်နေတုန်း သမီးရဲ့ နဖူးပေါ်ကို အလေးတစ်ခုခုနဲ့ ဖိထားသလိုခံစားနေရတယ်၊ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တော့ သွေးမရှိတဲ့လက်ဝါးကြီးတစ်ဖက်က သမီးနဖူးပေါ် ရောက်နေတယ်... ပြီးတော့...”

‘ဒီအိမ်က ထွက်သွားကြ’ ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီး ဆက်တိုက် ထွက်လာတယ် မေမေ၊ အဲဒီအသံကြီးက အရမ်းကြောက်ဖို့ကောင်း တာပဲ...။

မေမေ သမီးတို့ အိမ်ပြောင်းရအောင်နော်၊ သမီး ဒီအိမ်မှာ မနေရဲဘူး”

အိစ္ဆေရည်သည် သမီးငယ်၏ခေါင်းလေးကို အုပ်ကိုင်ကာ ရင်ခွင်ထဲထည့်သွင်းပြီး နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ပြောင်းမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ မေမေလည်း ရှိနေတာပဲ”

သူမ အရှုံးမပေးချင်သောစိတ်ဖြင့် တင်းခံနေမိသည်။

အခန်း (၁၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

နဲ့တော့ သူမလျှောက်နေသော ခြေလှမ်းတို့သည် အမ ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဒေါ်သီဂီချိုထံဖြစ်သည်။ ဒေါ်သီဂီချိုမှာ ပယောဂထုတ် သူ ဖြစ်သောကြောင့် သူမအားကိုးရာ ရှာမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သီဂီချိုက သူမစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်ခုံး များပင့်ပြီး အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။

“ဒါဆို ငါ့ညီမငယ်ထားတဲ့အိမ်မှာ ပုဏ္ဏားတိုက်နေတာပေါ့၊ မကျွတ်သေးတဲ့ အစိမ်းသေတွေ များနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊

ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ ယုံပြီမှတ်လား အိစ္ဆေရည်၊ နင် အရင် က ဘာမှမယုံခဲ့ဘူးလေ”

ခင်ပွန်းသည်မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ဆွေမျိုးများနှင့် ကင်းကင်းနေခဲ့သော အိရွှေရည်တို့မိသားစုသည် ဘုရားတရားကို မေ့လျော့နေခဲ့ကြသည်။ အိရွှေရည်မှာ တစ်ယောက်တည်း စီးပွားရှာနေရသဖြင့် အကုန်လစ်ဟင်းနေပေသည်။

ဘုရားပန်းပင် ပုံမှန်မလဲဖြစ်ကြပေ။ သမီးနှစ်ယောက်မှာ လည်းအမေ မပြောသဖြင့် အပျင်းကြီးကာ အမေ့ခံထားကြသည်။ ညစဉ် ဘုရားရှစ်ခိုးဖို့ကိုပင် မေ့လျော့နေတတ်သည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီချိုက တွေးတွေးဆဆဖြင့် . . .

“နင်တို့မိသားစုက ဘုရားတရား မရှိလေတော့ မကောင်းတဲ့ အရာတွေက ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်နေပြီပေါ့။ နင်တို့လည်း ဘယ်တော့ အပမှီခံရမလဲမသိဘူး . . . ခက်တာပဲ”

ဒေါ်သိင်္ဂီချို ပြောမှ အိရွှေရည် ပိုကြောက်သွားရသည်။

“ဒါဆို အမက ညီမလေးတို့အိမ်ကို ဘယ်တော့လိုက်ကြည့်ပေးမှာလဲ”

“အခုပဲလေ”

ပစ္စည်းများသိမ်းကာ ပြောလိုက်သော ဒေါ်သိင်္ဂီချိုစကားကြောင့် အိရွှေရည်ဝမ်းသာသွားရသည်။ အမ အိမ်ရောက်လျှင်တော့ တစ်ခုခုထူးခြားလိမ့်မည်ဟု သူမစိတ်ထဲ ယုံကြည်နေမိသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါ်သိင်္ဂီချို အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် . . .

“တစ်အိမ်လုံး . . . မကောင်းတဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို တွေ့နေရတယ် အိရွှေရည်ရေ”

ဒေါ်သိင်္ဂီချို ယူဆောင်လာခဲ့သော အနီရောင် ကတ္တီပါ အိတ်ရှူးလေးကို ဖြည့်ဖွင့်လိုက်၏။ အထဲမှထွက်လာသော အရာသည် ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဘီးလူးခေါင်းပြတ် ရုပ်တုလေးဖြစ်၏။

“အား . . . ဘီလူး . . . ဘီလူး ခေါင်းပြတ်ကြီး၊ မေမေ . . . သမီးကြောက်တယ် မေမေ . . .”

ဆောင်းသဲလေးမှာ ထိုအရာကိုမြင်လျှင် အမေကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ရင်း အော်လိုက်လေသည်။

“ဆောရီး အိရွှေရည်... ကိုယ်လုပ်စရာရှိလို့ ဒီအရပ်ကို ထုတ်လိုက်တာပါ။ တူမလေး ဆောင်းသဲ အရမ်းကြောက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်”

လက်ရာမြောက်လှသော ကျောက်စိမ်း ဘီလူးခေါင်းပြတ် ရုပ်ကို ကိုင်လျက် ဒေါ်သိင်္ဂီချို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

စိမ်းနက်နေသော အရည်အသွေးကောင်းလှသည့် ကျောက် စိမ်းအတွင်းသားနှင့် ထွင်းထုထားသော ဘီလူးခေါင်းမှာ လက်ရာ မြောက်လွန်းလှသည်မို့ တကယ့်ဘီလူးအစစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသ လို ကြောက်မက်ဖွယ်အတိတ်ဖြစ်သည်။

ထိုဘီလူးခေါင်းလေး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အပြင်သို့ ပြူးထွက် နေပြီး အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းမှာလည်း ကော့ထွက်နေသည်။

“ကဲ... မိုးပြာရဲ့အခန်းကို အရင်ဆုံးသွားမယ်”

ဘီလူးခေါင်းပြတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ဒေါ်သိင်္ဂီချို ပြော၏။

အခန်းထဲသို့ ရှေ့မှ ဒေါ်သိင်္ဂီချို ဝင်သွားတော့မှ သူမတို့ တစ်တွေ လိုက်ဝင်ပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် အားလုံး စုရပ် နေလိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ယက္ခကြီးရေ တစ္ဆေတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ရှာ ပေးစမ်းပါဦး”

ဘီလူးခေါင်းပြတ်ရုပ်ကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ

ပွတ်သပ်ရင်း သက်ရှိတစ်ယောက်ကို ပြောသလို ဒေါ်သိင်္ဂီချို တိုးသဲ့ စွာ ပြောလိုက်၏။

သစ်ရွက်လေတိုးသံကလေးပင် မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသော အခန်းထဲမှာ ဒေါ်သိင်္ဂီချိုအသံက တိုး သဲ့သော်လည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ ထီးတည်းထွက်ပေါ်နေသည်။

ဟောင်းမြည့်နေပြီမို့ သူမတို့ ခွာချခဲ့သော အထပ်သား နံရံနောက်ဘက် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်သိင်္ဂီချို ရောက်သွား၏။ ထိုစဉ် သူမကိုင်ထားသော ရုပ်တုလေးမှာ တုန်ခါလာလေသည်။

သူမလည်း ဓာတ်စီးခံရသလို တဆက်ဆက်တုန်ခါနေလေ သည်။ ခဏအကြာမှ သူမငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် နံရံ အောက်ခြေမှ သံဇကာကွက်ဖြင့် ပိတ်ထားသော လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည့် အတွင်းနံရံအပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဒီအထဲမှာ ရှိတယ်၊ သံဇကာဖြုတ်ပြီး အထဲဝင်ကြည့်ပါ”

ထိုစဉ်... နောက်ကျောမလုံသလို ဖြစ်လာကြသဖြင့် နောက် သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းအပေါက်ဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်လေသည်။

“ဟယ်... မောင်လေးပါလား၊ နင်ရောက်နေတာ အသံလဲ မပေးဘူး၊ နင် အိမ်ထဲဘယ်လို ဝင်လာတာလဲ”

မောင်ဖြစ်သူ သူရိန်အား အခန်းဝတွင် တွေ့လိုက်သဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ.. အမကလည်း အိမ်ရှေ့တံခါးကြီး ပွင့်နေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အမတို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောဘဲနေတာ”

အိရွှေရည်လည်း အားတက်သွားသည့်ပုံစံဖြင့်..

“နင်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဟာ ဒီသံဇကာကွက်ကို ဖွင့်ပြီး အထဲကိုကြည့်ပေးစမ်းပါ”

ထို့နောက် အခန်းထဲတွင် သူရိန်တစ်ယောက်တည်း ဆက်၍ လှုပ်ရှားနေလေသည်။ သံဇကာခွာပြီးသည်နှင့် ဓာတ်မီးယူကာ ထိုအပေါက်ထဲသို့ သူရိန် စဝင်လေသည်။

အပေါက်သည် လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်လေးဖြစ်သော်လည်း အထဲတွင်ကျယ်သွား၏။ ထိုအပေါက်သည် အိမ်ဆောက်စဉ်က မပါဝင်ခဲ့ဘဲ.. နောက်မှ သီးသန့်ဖောက်ထားသော အပေါက် ဖြစ်သည်။

သူရိန်ဆက်ဝင်၍ မရတော့..

ရှေ့တွင် သစ်သားပြားဖြင့် ဖွင့်ရိုက်ကာ အပေါက်ထပ်ပိတ်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီချိုနှင့် အိရွှေရည်တို့မိသားစုမှာ အပေါက်ထဲသို့ အပြင်မှ ဓာတ်မီးများဖြင့် ထိုးပေးထား၏။

“အမ ဒီမှာအပေါက်က ထပ်ပိတ်ထားတယ် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သူရိန် အဲဒီသစ်သားတွေကို ခွာချလိုက်”

ဒေါ်သိင်္ဂီချိုပြောပြီး သံကောက်ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူရိန် ထိုသံကောက်ဖြင့် သစ်သားပြားများကို ခွာချ၏။ သစ်သားပြားများသည် ဆွေးမြေ့နေသဖြင့် သံကောက်ပင်မလိုတော့ လက်ဖြင့်ခွာချရုံဖြင့် ကွာကျနေ၏။

သူရိန်က သစ်သားပြားတစ်ချပ်ကို ပထမဆုံးခွာထုတ်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟင်း.. ဟင်း..”

အခေါင်းပေါက်ထဲမှ ညည်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အပြင်ဘက်သို့ သူရိန် ကမ်းပေးသော သစ်သားပြားကို လှမ်းယူပြီး အိရွှေရည် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သစ်သားပြား၏ အတွင်းနံရံကို ကုတ်ခြစ်ထားသော လက်သည်းရာများကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူမ အံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။

“သစ်သားတွေက ဆွေးတောင်နေပြီ”

သူရိန်ကပြောရင်း သစ်သားပြားများကို လျင်မြန်စွာ ခွာချနေသည်။

အားလုံးခွာချပြီးချိန်မှာ အတွင်းမှာမှောင်မဲနေသဖြင့် အတွင်းကိုမမြင်ရပေ။ လူတစ်ယောက်ထိုင်သာရုံ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် သေချာထိုးကြည့်လိုက်တော့မှ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူတို့အား

လုံး မျက်လုံးများပြူးပြီး ထိတ်လန့်သွားကြရတော့သည်။

“အံ့မယ်လေး”

“အား”

မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ထိုနေရာလေးတွင် ကွေးကွေးလေးထိုင်နေသော မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်း. .

“မေမေ. . သမီးကြောက်တယ်”

“အမ. . ကလေးနှစ်ယောက်ကို အပြင်မှာသွားနေခိုင်းလိုက်ပါလား. . သူတို့ကြောက်နေမှာစိုးလို့”

မျက်လုံးစုံမှတ်ပြီး အော်ဟစ်နေသော သမီးနှစ်ယောက်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားရန် သူရိန် စိုးရိမ်တကြီးပြောသည်။

တကယ်တော့ ကလေးမပြောနှင့် သူမတို့ လူကြီးတွေပင် ကြောက်နေကြသည်။

“အလောင်းကိုမကိုင်နဲ့နော် သူရိန်၊ ကဲ. . မင်းလည်း အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ အန္တရာယ်အရမ်းများတယ်”

အလောင်းကို အပြင်ကိုသယ်ထုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် သူရိန်ကို ဒေါ်သိင်္ဂီချိုက စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒါ. . အသတ်ခံရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူရိန်အပေါက်ထဲမှထွက်လာကာ အထဲသို့ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ် သစ်သားပြားတွေက အပြင်က ပိတ်ထားတာ

ပဲဟာ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အထဲတွန်းထည့်ပြီး အပြင်က အသေပိတ်ထားခဲ့တာပဲ. . .

နောက်ပြီး သစ်သားပြားတွေရဲ့အတွင်းဘက်မှာ ကုတ်ခြစ်ထားတဲ့ လက်သည်းရာတွေ တွေ့တယ်”

အိရွှေရည် သစ်သားပြားကို ထောင်ပြရင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မသေသေးဘဲ လူကိုအရှင်လတ်လတ် ထည့်ပိတ်ထားရင် သူ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မအော်ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး ဘေးခြံတွေက မကြားကြဘူးလား မသိဘူးနော်”

“သူ့ကို ကျမသိတယ်၊ သူကဒီအိမ်မှာ နေသွားတဲ့သူလေ၊ ပျောက်သွားတဲ့ မယ်ဘွဲ့ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးပဲ သူ့နာမည်က ဝတ်ရည်ဖူးတဲ့”

အိရွှေရည် ဝတ်ရည်ဖူးပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ အလောင်းမှာ အရိုးကျနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဝတ်အစားများက ဓါတ်ပုံထဲကနှင့် တထေရာတည်း ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်သိင်္ဂီချို၊ သူရိန်နှင့်အိရွှေရည်တို့ သုံးယောက်သား နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ငုတ်တုတ်သဏ္ဌာန်ဖြင့်ရှိနေသည့် ချောက်ချားဖွယ်ရာ လူသေအလောင်းကြီးကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထင်မြင်ချက်ပေးနေမိသည်။

အိရွှေရည်စိတ်ထဲ တွေးနေမိသည်မှာ. . ထိတို့ရက်စရာ

မရှိအောင်လှသော သူမအား လူမဆန်ပဲ ရက်စက်စွာ ဘယ်သူက
များ သတ်ခဲ့တာပါလိမ့်. . .

သူမကို အငြိုးတကြီး မလိုမုန်ထားခဲ့သည့် ရန်သူများရှိခဲ့
သည်လား. . . ဒါမှမဟုတ် ဆေးစွဲနေသောသူမ၏ချစ်သူ မင်းလွင်
ဆိုသူကများ သတ်ခဲ့သည်လား. . .

သူရိန်နှင့် အိရွှေရည်တို့ အဖြေထုတ်နေကြသည်ကို စိတ်
မရှည်တော့သော ဒေါ်သိင်္ဂီချိုမှ. . .

“ကဲ. . . ကဲ. . . ရှင်တို့ ပြောချင်ရင်လည်း အပြင်မှာ ထွက်
ပြောကြ ဒီအခန်းကို တံခါးပိတ်ထားမှ ကောင်းမယ်၊ ဒီကိစ္စကြတော့
ငါတို့နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး၊ ရဲကိစ္စဖြစ်တဲ့အတွက် ရဲခေါ်မှရတော့မယ်”

ဒေါ်သိင်္ဂီချို အားလုံးကိုအပြင်ထွက်ခိုင်းကာ အခန်းတံခါးကို
ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်သက်ဆိုင်ရာသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား
လိုက်သည်။

“ဝိညာဉ်က သူ့အလောင်းကို ပြချင်လို့နဲ့တူတယ်၊ ဝိညာဉ်က
ဒီအိမ်ထဲမှာ ချောင်ပိတ်မိနေပြီး အပြင်ထွက်မရလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊
ကဲ. . . နောက်ဆို ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာမှကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဒေါ်သိင်္ဂီချိုက ကြောက်နေဆဲဖြစ်သည့် သမီးနှစ်ယောက်ကို
ပခုံးဖက်ကာ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလေသည်။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ် အမရယ်၊ ဒီတစ်ခါ အမရဲ့
ကူညီမှုကို ညီမ တစ်သက်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့ အိရွှေရည်၊ တကယ်ကျေးဇူး
တင်ချင်ရင် ဒီအရုပ်ကလေးကိုတင်”

ဒေါ်သိင်္ဂီချိုက အိရွှေရည်ရဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားကို တုံ့ပြန်
ရင်း. . . ဘီလူးခေါင်းပြတ်ရုပ်ကြီးကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ထဲ တယုတယ
ပြန်ထည့်လေသည်။

ကတ္တီပါအိတ်ကြီးထဲ မထည့်ခင် အိရွှေရည် လှမ်းတွေ့လိုက်
ရသော လက်သီးဆုပ်အရွယ် ဘီလူးခေါင်းပြတ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ
နီရဲဝင်းတောက်လို့နေ၏။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းတော့ သူမမသိ။ ဒေါ်
သိင်္ဂီချိုလည်း မြင်လိုက်ပုံမပေါ်ပေ။

မကြာခင်မှာပင် သက်ဆိုင်ရာမှရောက်လာကာ အလောင်း
ကို သယ်ထုတ်သွားကြလေသည်။ ရဲများက သူမတို့ကို မေးမြန်းပြီး
ထွက်ဆိုချက်များကို မှတ်တမ်းတင်ကာ ပြန်သွားကြလေသည်။

အလောင်းကြီး သယ်ထုတ်သွားခဲ့ပြီးသည်နှင့် သူမတို့အား
လုံး စိတ်ထဲထမ်းပိုးထားရသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ပစ်ချလိုက်သ
လို ပေါ့ပါးသက်သာသွားကာ အေးချမ်းသွားရ၏။

“မိုးပြာရေ အခုမှသက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်၊ မေမေတော့
စိတ်ထဲ လုံးဝပေါ့ပါးသွားတာပဲ”

“အံ့မယ်လေး သမီးက အကြောက်တောင် မပြေသေးဘူး၊
လူသေအလောင်းကြီးနဲ့ တစ်ခန်းတည်း အတူနေခဲ့ရတာ”

မိုးပြာသည် သူမ၏လက်မောင်းမှ ထလာသော ကြက်သီး

မွေးညင်းများကို သပ်ချပြရင်း ပခုံးလေးကွဲကာ ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘာစကားမှဝင်မပြောပဲ မျက်နှာတွေတွေက လေးနှင့် ငူငူလေးငြိမ်သက်နေခဲ့သော သူတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့သည်။

တခြားသူတော့မဟုတ် ဆောင်းသဲလေးပဲဖြစ်သည်။

အချိန်က ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်ပင် ရောက်လှပြီ။ ဒီနေ့ တော့ အိမ်တွင်လူစုံနေ၍ အားရှိနေသော်လည်း မနက်ဖြန်တွင် သူမတို့သုံးဦးသာ အရင်အတိုင်း ပြန်နေရတော့မည်ဆိုသော အတွေးကို အားတင်းဖယ်ထုတ်ရင်း...

“ဆောင်းသဲလေး အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလား၊ မေမေ သိပ်မယ်... မေ့သဲလေး”

ဆောင်းသဲကို ထွေးဖက်ပြီး သူမ အပေါ်ထပ်ဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သမီးငယ်က ဘာစကားမှမပြောဘဲ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကလေးများနှင့် သူမခေါ်ရာ လိုက်ပါခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူမတို့အိမ်မှာ တကယ် အနှောင့်အယှက်ကင်းကာ အေးချမ်းသာယာသွားခဲ့ပြီဟုလည်း သူမ ယုံကြည်လိုက်မိသည်။ သို့သော်...

တကယ်တမ်းမှာတော့...

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း(၁၂)

အလောင်းကြီး ရှိခဲ့စဉ်က မသိခဲ့လေသည်မို့ သိပ်မထူးခြားလှသော်လည်း အခုချိန်မှာတော့ မရှိတော့မှန်း သိသိကြီးနှင့်ပင် ထိုသံဇောကွပ်ထားသောနေရာ အတွင်း၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သဏ္ဌာန်ကို မျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်နေမိကာ မိုးပြာကျောချမ်းနေမိသည်။

ကြက်သီးများလည်း တဖြန်းဖြန်း ထလာခဲ့သည်မို့ အောက်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာဝင်ဖို့ကိုပင် မိုးပြာအဖြစ်

အောင်မြင်စာပေ

အတော်လေး အားယူကာ သတ္တိမွှေးနေရသောအဖြစ်. . .

အရင်အတိုင်း သံဃကာကွက်ဖြင့် ပြန်ပိတ်ထားသော နေရာကို လုံးဝလှည့်မကြည့်မိအောင် မျက်လုံးများကို ထိန်းချုပ်ရင်း မိုးပြာ ခုတင်ပေါ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လိုက်သည်။

သူမကို နံရံကပ်ဘီရိုကြီးထဲ ထည့်ပိတ်ခဲ့သော သရဲမ. . . အခုတော့ သူ့ရဲ့ကြွင်းကျန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် သယ်ထုတ်သွားကြပြီပဲ. . . ဘာကြောက်စရာလိုသေးလဲ. . . မိုးပြာ ဘာကိုမှ မကြောက်တတ်ဘူး။

မိုးပြာ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် လှည့်စားအားပေးပြီး ခုတင်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းဆိုသော အသိဖြင့် အိပ်ရာပေါ်လှဲချရန် ပြင်လိုက်ချိန် စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရုတ်ခြည်း မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင်တော့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ရင်ထဲဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ သွေးပျက်ကြောက်လန့်သွားရသည်။

သူမသည် ဝတ်ရည်ဖူးဆိုသော မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။

သွေးမဲ့စွာ ဖွေးဆုတ်ပြာနုမ်းနေသည့် မျက်နှာပြင်တွင် မျက်တွင်းဟောက်ပက်ကြီးက မျက်ကွင်းများ ပတ်ပတ်လည် မည်းနက်ညိုမှောင်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းများဟာ ခရမ်းပုပ်ရောင်အတိ. . .

ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသော မျက်နှာကြီးက ကြောက်မက်

ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။

မိုးပြာသည် အာစေးထည့်ခံထားရသလို ဘာသံမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ဝတ်ရည်ဖူးဆိုသော မကောင်းဆိုးဝါးမကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မှင်သက်ကြောင်အမ်းစွာ စိုက်ကြည့်လို့သာနေမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်သော်လည်း အသံအက်အက်ကြီးကြောင့် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲထသွားကာ မိုးပြာတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားခဲ့ရသည်။

“ငါးနှစ်ကျော်ပြီ အမှောင်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်နေခဲ့တာ”

အက်ရှသော အသံကြီးဖြင့် ပြောရင်း ဝတ်ရည်ဖူး ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း စားပွဲခုံပေါ်တွင် ထရပ်လေသည်။

အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော သရဲမ၏လက်ထဲတွင် လှပသော ကနုတ်နွယ်ပုံ စိန်လည်ဆွဲလေး. . .

လည်ဆွဲကိုတစ်လှည့် သွေးပျက်စရာကောင်းလှသော ဝတ်ရည်ဖူး၏ ပုံစံကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း မိုးပြာရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်းခုန်မြည်နေလေသည်။

“ဒီညမှာတော့ ငါလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ”

အလောင်းကို သယ်ထုတ်လိုက်မိတဲ့ အဖြစ်ဟာ သရဲမကို လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ လွတ်မြောက်ခွင့် ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်လား. . . ။ ဘာတွေများ လွဲချော်သွားခဲ့ပြီလဲ. . . ။

“ငါ့ညီညာဉ်ဟာ လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လိုသေးတယ်။ အဲဒါသက်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်ပဲ”

မကောင်းဆိုးဝါးမက လည်ဆွဲကိုကိုင်ရင်း ခုတင်ပေါ် လှမ်း တက်လာခဲ့သောအခါ မိုးပြာ ခေါင်းနားပန်းများ ကြီးသွားရသည်။

သူမအတွက် ခန္ဓာကိုယ်အသစ်တစ်ခု လိုတယ်တဲ့။ . .

ခုတင်ပေါ်ရှိ မွေ့ရာမှာ အိမ်နဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့လေရာ မိုးပြာ အော်ရန် ကြိုးစားရတော့သည်။

မကောင်းဆိုးဝါးမသည် တစ်စထက်တစ သူမနှင့် နီးကပ် လို့လာပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ ဘာလို့ လှုပ်ရှားလို့မရတော့တာလဲ။ . .

ကုန်းရုန်းထပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ရန်ပြင်မိသည်။

သို့သော်။ . .

သူမ၏ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းတောင် လှုပ်ရှားလို့ မရ တော့ပါလား။ . .

ဒါ။ . . ဒါ။ . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ . .

သူမ သေရတော့မှာလား။ . .

ဟင့်အင်း။ . . မသေချင်သေးဘူး။ . .

မေမေရေ ကယ်ပါဦး။ . . သမီးကိုကယ်ပါဦး။ . .

ညီမလေး ဆောင်းသဲ။ . . မမကိုလာကယ်ပါဦး။ . .

အခန်းထဲကို ဘာလို့ တစ်ယောက်မှ လာမကြည့်ကြတာလဲ

အပေါ်ထပ်က တစ်ယောက်မှ မကြားကြဘူးလား။ . .

မကောင်းဆိုးဝါးမဟာ သူမနဲ့ အရမ်းနီးကပ်လာခဲ့လေပြီ။

“မိုးပြာ။ . . မင်းဟာ သိပ်လှတဲ့ ကလေးမလေးပဲ၊ ငါလည်း တစ်ချိန်တုန်းက မင်းလိုပဲ နို့ပျိုလှပခဲ့တာပေါ့၊ မယ်ဘွဲ့တွေ တသီကြီး တောင် ရခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ သိပ်ကံဆိုးခဲ့တယ်”

သရဲမသည် အက်ကွဲသောအသံဖြင့် စကားတွေ တတွတ် တွတ်ပြောရင်း မိုးပြာ၏ မျက်နှာနားသို့ တိုးကပ်လာနေသည်။

မိုးပြာ မကြည့်ရဲသော်လည်း မျက်လုံးများက ပိတ်လို့မရ ဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာကိုက ကံဆိုးခဲ့တာပါ။ . . ငါ့ ချစ်သူလည်း။ . . ဒီအိမ်က မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပူးကပ်ခံရလို့ စိတ် ဖောက်ပြန်ပြီး ငါ့ကို အရှင်လတ်လတ် ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တယ်လေ၊

ငါဟာ ကူကယ်ရာမဲ့အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ပိတ်လှောင်မွန်းကြပ်ပြီး သေခဲ့ရတယ်၊ လူတကာတပ်မက်ခဲ့ရတဲ့ နုပျိုတက်ကြွနေတဲ့ အရွယ် ကလေးမှာ ငါဟာ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတယ်၊

ဒါပေမယ့်။ . . အခုတော့ ငါလွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ၊ အဲဒါ မင်းတို့ မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ၊ ငါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ နုပျိုတက်ကြွလွတ်လပ် တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုလည်း ပြန်လည်ခံစားနိုင်တော့ မယ်။ . . ဟား။ . . ဟား။ . . ဟား။ . .”

“မလာနဲ့။ . . အနားကို မလာနဲ့၊ ထွက်သွား ထွက်သွား။ . .”

မိုးပြာ အသံကုန်အော်ဟစ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သူမအသံ မှာ ဘယ်လိုမှ ထွက်မလာခဲ့ပေ။

“ဒီမှာကြည့်ပါအုံး မလှဘူးလား၊ ဒီလည်ဆွဲလေးက ခန္ဓာ ကိုယ် မရှိတော့တဲ့ ငါ့အတွက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းအတွက် ဖြစ်သွား ပြီ. . . မင်းကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ သူမ မခန့်မှန်းတတ် သည့် ကနုကန်ပုံ စိန်လည်ဆွဲကို မျက်နှာရှေ့ ကပ်ပြလာလေလျှင် စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင် အညှို့ခံလိုက်ရသလို သူမမှာ လုံးဝလှုပ်ရှား ချိ မရနိုင်တော့ချေ။

သတိလစ်တော့မလို၊ စိတ်နှင့်ကိုယ် ကပ်၍မရတော့သလို စိတ်ထဲယောက်ယက်ခတ်ကာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မင်းကိုဆွဲပေးမယ်”

အညှို့ခံထားရသူ တစ်ယောက်လို မိုးပြာငြိမ်နေမိသည်။

အော်ဟစ် ရုန်းကန်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်သော မိုးပြာမှာ ချောက်ချားလွန်းလှစွာ မျက်ရည်များသာ တတွေတွေကျနေလေ သည်။

လည်ဆွဲကိုဆွဲပေးနေသော အေးစက်နေသော လက်တစ်စုံ ၏ အထိအတွေ့၊ ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်တို့နှင့်အတူ မိုးပြာ သတိမေ့တော့မလိုရှိနေစဉ် သူမကြားလိုက်ရသော နောက်ဆုံးစကား မှာ. . .

“ငါဟာ မင်းပဲ မိုးပြာ”

လေသံမျှဖြစ်သော အသံအက်အက်ကြီးရဲ့အဆုံးမှာတော့ အရာအားလုံးသည် မှောင်အတိ ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“မမ”

ထိုအချိန်တွင် အိပ်နေရင်းက ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သော ဆောင်းသံကြောင့် အိပ်စွေရည်မှာ အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးလေးရယ် အလန့်တကြားနဲ့”

ဘေးတွင်ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများက အကြောက်လွန်စွာ ဆောက်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် သမီးငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလျက် သူမ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။

“သမီးနားထဲမှာ အသံတွေကြားနေရတယ်၊ မမအခန်းထဲမှာတို့ . . ဝတ်ရည်ဖူးဆိုတဲ့ သရဲမရောက်နေတယ်၊ မမကို အန္တရာယ်ပေးဖို့

တစ်ခုခုလုပ်နေပြီ မေမေ”

“သမီးငယ် . . တော်ပြီ . . တော်ပြီ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောနဲ့တော့ မေမေတို့အိမ်မှာ ဘာသရဲမှ မရှိတော့ဘူး၊ မေမေ ရေတိုက်မယ် . . သမီး ဘုရားစာရွတ်နေ အကြောက်ပြေအောင်လို့”

သမီးငယ်ကို အကြောက်ပြေအောင် ဘုရားစာရွတ်နေစေပြီး ရေတကောင်းထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငဲ့တိုက်လိုက်သည်။

ဆောင်းသံ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး ကယောင်ချောက်ချားတွေ ပြောနေသည်အထင်ဖြင့် သူမ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“မကြောက်နဲ့ သမီးလေး၊ မမလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မေမေရှိနေသရွေ့ ငါ့သမီးနှစ်ယောက်လုံး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ . . ဘုရားစာရွတ်ပြီး ပြန်အိပ်တော့နော်”

သမီးငယ်ကို ချောပြီး ပြန်အိပ်စေလိုက်သည်။

နူးညံ့သော ဆံနွယ်ပျော့လေးများကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး သိပ်တော့ . . ဆောင်းသံ မျက်လုံးကလေးများကိုမှိတ်ကာ ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

သို့သော် တရွရွ လှုပ်ခတ်နေသည့် မျက်တောင်ရှည် ကော့ကော့များအောက်မှ မျက်ရည်စများ လိမ့်ဆင်းလာခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်တော့ သူမရင်ထဲ နင့်သွားခဲ့ရသည်။

သမီးလေးရင်ထဲက ကြောက်စိတ်ပျောက်အောင် မေမေ

ဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါမလဲ...။

သူမ သက်ပြင်းမောကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်မိသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ဆောင်းသဲမှာလည်း သူမပြောနေသည်ကို မယုံသော မေမေ၏လုပ်ရပ်နှင့် အောက်ထပ်တွင်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေပြီဖြစ်သော အစ်မဖြစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်းကြီး စွာဖြင့် စိုးရိမ်နေလေတော့သည်။

သို့သော် ဆောင်းသဲတစ်ယောက်တည်းတော့ အောက်ထပ် ကို မဆင်းရဲပေ။

အခန်း (၁၃)

“သမီးလေး.. မမ ခုထိ မထသေးပါလား အိပ်ပုတ်ကြီး လိုက်တာ၊ သွားနှိုးသွား သမီးလေး”

ခုထိ breakfast စားဖို့ ထမင်းစားခန်းဆီ မလာသေးသော မိုးပြာကို သွားနှိုးခိုင်းသောအခါ.. ဆောင်းသဲ၏မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်း ရိပ် ကြေကွဲရိပ်တို့နှင့်အတူ ဒေါသရိပ်ကိုလည်း နားလည်ရခက်စွာ ရောပြွမ်းတွေ့ရလျက် သူမကို ခေါင်းလေးခါပြကာ..

“မမက တစ်ညလုံးမအိပ်ပါဘူး မေမေ”

တစ်လုံးချင်း ပြန်ပြောလိုက်သော သမီးငယ်၏ စကား

ကြောင့် အိစ္ဆေရည် မျက်ခုံးများပင့်လိုက်မိသည်။

“မမ . . မရှိတော့ဘူး၊ မမကို သရဲမဂ္ဂက်ထားတယ် မေမေ”

ဖျော်ရည်သောက်နေရင်းမှ ကယောင်ချောက်ချားတွေ ပြောကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သော ဆောင်းသဲကြောင့် သူမမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“မမ ရှိပါတယ် သမီးရဲ့ . . သူအိပ်နေလို့ဖြစ်မှာပါ။ ညကပဲ မေမေဆင်းကြည့်ခဲ့သေးတယ် . . သမီးမမက အေးအေးဆေးဆေး အိပ်လို့၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မငိုရဘူး . . တိတ် . . သမီးလေး . . တိတ်”
ထိုစဉ် စူးရှသော ရေမွှေးနံ့တစ်ခု နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာ သဖြင့် အိစ္ဆေရည်ရော၊ ဆောင်းသဲလေးပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး သမီးလှလားလို့”

ထမင်းစားခန်းထဲ မြူးကြွသွက်လက်စွာ ပြေးဝင်လာခဲ့သော မိုးပြာကြောင့် သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အိစ္ဆေရည်အံ့အားသင့်သွားရသည်မှာ အနံ့မကြိုက်၍ သိမ်း ထားသော ရေမွှေးကို မိုးပြာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စွတ်လာ၍ဖြစ်သည်။

အရွယ်လေးရောက်လာခဲ့ပြီမို့ သူတကာ အပျိုဖြန်းမလေး တွေလို ခပ်လန်းလန်းလေးများ ဝတ်ချင်မလားလို့ ဝယ်ပေးခဲ့သော အသားကပ် ဘောင်းဘီတိုလေးတွေကို မနေတတ်ပါဘူး ဆိုကာ ဝီရိယ ချောင်ထိုးထားခဲ့ပြီး ခုမှ ထုတ်ဝတ်လာသော မိုးပြာကိုကြည့် ပြီး အံ့အားထပ်သင့် ရပြန်သည်။

“သမီးလှလားလို့ မေးနေတာ မကြားဘူးလား မေမေ”

လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးအောက် လျှောလျှောလေး ထောက်ပြီး အိုက်တင်နှင့်မေးတော့ . . အမြဲလို အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ လူကြီးလေးလို အေးအေးတည်တည်ကြီးနေရာမှ မြူးကြွသွက်လက် လာသော မိုးပြာရဲ့ပြောင်းလဲလာမှုအတွက် အိစ္ဆေရည် သဘောတ ကျ ရယ်မောလိုက်မိပြီး . . .

“အို . . အရမ်းလှတယ် ငါ့သမီးက မင်းသမီးကျနေတာပဲ”

“မေမေကလည်း မင်းသမီးမဟုတ်ပါဘူး . . မေမေ့သမီးပါ မေမေရဲ့”

အိစ္ဆေရည်၏ခါးကို သိုင်းဖက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ မိုးပြာချွဲ လိုက်သည်။

“ဆောင်းသဲရေ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ သမီးအမ အရမ်းလှနေ တယ် မဟုတ်လား”

သမီးကြီးရဲ့အမေးကို သဘောကျကျေနပ်စွာ ပြန်ဖြေရင်း သမီးငယ်ကိုပါ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် စကားဝိုင်းထဲ အိစ္ဆေ ရည် ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

ခုနက အစ်မဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်တကြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စွာ ငိုကြွေးနေခဲ့သော ဆောင်းသဲလေးမှာ ခုတော့ အစ်မ ဖြစ်သူကို မကျေနပ်သလို စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီး အံ့သြစရာကောင်းသည်က လေသံပြတ်ပြတ်

ဖြင့် သမီးငယ်ပြောလိုက်သော စကားပဲဖြစ်သည်။

“သူက သမီးအစ်မ မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဟဲ့... ဆောင်းသဲ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခုနကပဲ အစ်မကိုမတွေ့လို့ ငိုနေပြီးတော့”

သူမ သမီးငယ်ကို ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်ရသည်။

ဆောင်းသဲလေး အမဖြစ်သူအပေါ် မလိုမုန်းထားစိတ်ဖြင့် ပြောနေသည်ဟု အိရွှေရည် စိတ်ပျက်စွာ တွေးနေမိဆဲမှာပင်... .

ဆောင်းသဲ၏စကားကြောင့် အရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားရှာမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော မိုးပြာကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံဖြင့်... .

“မေမေ သမီး ဗိုက်အရမ်းဆာနေတယ်”

မိုးပြာ ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

အရင်နေ့တွေဆို မိုးပြာဟာ သူစားချင်တာ သူ့ဘာသာ ပြင် ဆင်စားသောက်တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ခုလိုမျိုး အမေကို တစ်ခါမှ မတောင်းဆိုဖူးတာမို့ အိရွှေရည် မေးလိုက်၏။

“ဒီမနက် သမီးကြီးက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာများစားချင် လို့လဲ”

“အမဲအူပြုတ်”

“ဟင်”

အိရွှေရည် အံ့သြသွားရပြန်သည်။

မိုးပြာဟာ ဝက်သားနှင့်အမဲသားကို ငယ်ငယ်ကတည်းက လုံးဝမစားခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူမနှင့်ဆောင်းသဲ ဝက်သားစားသည့်နေ့ဆိုလျှင်ပင် မိုးပြာ အတွက် အခြားဟင်းလျာတစ်မျိုး စီစဉ်ပေးရမိခဲ့သည်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား တစ်သက်လုံး အမဲသားမစားတဲ့ ငါ့သမီးက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီမနက်ကျမှ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

“မေမေကလည်း အမဲသားက သွေးအားကောင်းတယ်လေ ကျန်းမာရေးအတွက် စားသင့်တယ်ထင်လို့”

သူမကို အမဲသားစားသင့်ကြောင်း မိုးပြာရှင်းပြနေချိန်တွင် ဆောင်းသဲက မကြားတကြား ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“သရဲမ”

“ဟဲ့... မပြောရဘူးလေ ကိုယ့်အမကို”

ဆောင်းသဲကို အိရွှေရည် မာန်လိုက်ရပြန်သည်။

မိုးပြာကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ညီမစကားကို ဂရုမစိုက်သလို မျက်နှာမော့လျက် ခပ်တည်တည်ပင်... .

“အမဲအူပြုတ်တော့ မရှိဘူးသမီး readymade အမဲခြောက် ကြော်ထုတ်တွေတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိတယ်”

မိုးပြာ သူမကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြခဲ့ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်သွား သည်။ တစ်ခါမှ ခုလို မလေးမစား အပြုအမူမျိုး မလုပ်ဖူးသည်မို့ စိတ်နည်းနည်း တိုသွားရပါသည်။

“ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

အမူအရာ အပြောအဆိုတွေက လုံးဝ ချွတ်လဲလိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါလား. . .

“မေမေ သူ ဆွဲကြိုးဆွဲထားတယ် တွေ့လား”

သမီးကြီး မီးဖိုဆောင်ဝင်သွားလျှင် သမီးငယ်က သူမနား ကပ်ကာ တိုးတိုးလေးအသိပေးသည်။

သိပ်စိတ်မဝင်စားလှသော်လည်း မိုးပြာရေခဲသေတ္တာထဲမှ အမဲခြောက်ထုတ်များကိုငြိပြီး ထွက်လာတော့ အိရွှေရည် မိုးပြာ၏ လည်တိုင်ကို တစ်ချက်သတိထား ကြည့်လိုက်သည်။

ကနုတ်နွယ်ပုံလည်ဆွဲက စိန်ပွင့်များနှင့် ဆီခြယ်ထားသည်မို့ သမီးငယ်ပြောမှ သတိထားမိရကောင်းလားဟု သူမကိုယ်သူမပင် အပြစ်တင်မိသည်။

“မိုးပြာ အဲဒီလည်ဆွဲ ဘယ်ကရတာလဲ ပြောစမ်း၊ အမလေး စိန်လည်ဆွဲပါလား တန်ဖိုးကမသေးဘူး”

သူမရင်သပ်ရှုမော တအံ့တဩပြောလိုက်မိသည်။

စိန်ဝယ်နိုင်သည့် အနေအထားမရှိသော်လည်း ဒီလည်ဆွဲ ရဲ့တန်ဖိုးဟာ အတော်ကြီးကို မြင့်မားလိမ့်မည်ဆိုတာကိုတော့ သူမ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

မိုးပြာက သူမလည်တိုင်ကျော့ကျော့ထက်က လည်ဆွဲကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရင်းက ဘာမှမဟုတ်သလို မျက်နှာထားဖြင့်ပင်. .

“အဲဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဒါ စိန်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး ဒီလည်ဆွဲက ဖန်စီပါ သမီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးထားတာ. . . ဒီမနက်မှ အံ့ဆွဲထဲက ပြန်တွေ့လို့ ထုတ်ဝတ်တာ”

“သမီးသူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုမင်းလွင် ပေးထားတာပါ မေမေ”

မင်းလွင်ဆိုတာ သေသွားတဲ့ဝတ်ရည်ဖူးရဲ့ ချစ်သူနာမည်ပဲ မိုးပြာကဒီလူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေခဲ့ရတာလဲ. . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဟိုက သေသွားပြီပဲ. . . နာမည်တူတာဖြစ်မှာပါ. . .

တစ်ညတာလေးအတွင်းမှာ မိုးပြာဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီ လောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလဲလို့ သူမ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိခဲ့မှာပင်. . .

မိုးပြာကတော့ မထီတရီပြုံးကာ အမဲသားခြောက်များကို ခေါင်းမဖော်တော့ဘဲ မြိန်ရေယှက်ရေ စားနေတော့သည်။

သမီးနှစ်ယောက်လုံး တစ်မျိုးစီ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲ ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာပါလိမ့်. . .

သူမ တကယ်ပဲ ခေါင်းကိုက်လာခဲ့သည်. . .

အခန်း (၁၄)

ပုံစံတွေ ပြောင်းလဲကာ သူစိမ်းပြင်ပြင်လို ဖြစ်နေကြသည့် သမီးနှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို အိန္ဒြေရည် စိတ်ပျက်နေမိသည်။

စာအုပ်ဖတ်နေရင်းမှ ငိုက်သလိုဖြစ်လာခဲ့သည်မို့ ဖတ်လက် စ စာမျက်နှာကိုခေါက်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှထ၍ . . . စာအုပ်ကို စားပွဲ ခုံပေါ် တင်ခဲ့ပြီး ကော်ဖီထဖျော်ရသည်။

ကော်ဖီဖျော်ပြီး ပြန်လာတော့ စားပွဲပေါ်တွင် အသေချာ တင်ထားခဲ့သော စာအုပ်က ခုတင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အိပ်ချင်စိတ်ပင်ပြေသွားပြီး အရမ်းကို ထိတ်လန့်

သွားရသည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ဆိုတာကိုတော့ အိစ္ဆေရည်သိလိုက်သည်။ ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးရိုးသားရိုး လွဲချော်မှုတစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူး...

အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေသော စာအုပ်ကို သူမ သတိအနေအထားဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် သူမနှင့် ဆောင်းသဲအပြင် မမြင်ရသော တခြားတစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေလေသည်လား...

ကော်ဖီခွက်ကို ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲခုံလေးပေါ်တင်ကာ စာအုပ်ကိုဖတ်ရန် ဖွင့်လိုက်စဉ်...

“ဟင်”

သူမခေါက်ထားခဲ့သော စာမျက်နှာပေါ်၌ သွေးဖြင့်ရေးထားသော စာကြောင်းလေးတစ်ကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမအကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားလျက် လက်ထဲမှ စာအုပ်ပင် လွတ်ကျသွားတော့မတတ် ယောက်ယက်ခတ်သွားရသည်။

“မေမေ သမီးကို ကယ်ပါ”

ဟူသော စာကြောင်းလေးဖြစ်သည်။ မိုးပြာ၏ လက်ရေးအစစ်မှန်း အိစ္ဆေရည် သိလိုက်ရသည်။

သူမ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်ကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားရတော့သည်။

မိုးပြာ ဘယ်မှာလဲ သူဘာဖြစ်နေလို့လဲ...

အောက်ထပ်အခန်းမှာ အိပ်နေတဲ့ မိုးပြာကရော ဘယ်သူလဲ...

“မမ မရှိတော့ဘူး၊ မမကို သရဲမ ဝှက်ထားတယ်”

ဆောင်းသဲလေးအသံကြောင့် အိစ္ဆေရည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ မျက်လုံးအပြူးသားလေးနှင့် သူမကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မနေ့ညက မမနဲ့သရဲမ ပြောနေတဲ့အသံတွေ သမီး ကြားနေရတယ်၊ မမရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကိုယ်ခန္ဓာကဖယ်ထုတ်ပြီး ဝတ်ရည်ဖူးဆိုတဲ့ သရဲမက မမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အပိုင်စီးထားတာ မေမေ...

ခန္ဓာကိုယ်က ဖယ်ထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ မမရဲ့ဝိညာဉ်က ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ် မေမေ”

အိစ္ဆေရည် ဆောင်းသဲလေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး...

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ သမီးကြီးရယ်၊ အမေ့ကို သွေးနဲ့ စာရေးပြီး အကူအညီတောင်းနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခရောက်နေပြီလဲ သမီးကြီးရယ်”

နာကျင်ကြေကွဲရသော မျက်ရည်စက်များက အနီရောင်သွေးစာတန်းလေးပေါ် လိမ့်ဆင်းသွားချိန်တွင် မျက်ရည်များနှင့် သွေးရည်စက်တို့ ရောနှောစိမ့်ပျံ့သွားခဲ့ရတော့သည်။

အိစ္ဆေရည် ချက်ချင်းခေါင်းကိုမော့ကာ ဆတ်ခနဲ မျက်ရည်

တို့ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမဟာ မျက်ရည်ကျလွယ် ပျော့ညံ့အနွဲ့ပေးတတ်တဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။

သူမရဲ့ သမီးကြီးအတွက် သူမမှာ ခွန်အားရှိသမျှ အစွမ်း
ကုန် တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မည်။

“အားမငယ်နဲ့ သမီးကြီး.. မေမေ သမီးကို ရအောင်ကယ်
မယ်”

သူမ မျက်နှာကို မော့လျက် လက်သီးနှစ်ဖက် တင်းတင်း
ဆုပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်၏။

“အဟင့်.. ဟင့်..”

အိရွှေရည် ကြားလိုက်ရသည်က အခန်းထောင့် တစ်နေရာ
မှ ရှိုက်သံ...

ထို ရှိုက်သံသည် သမီးကြီးမိုးပြာ၏ ရှိုက်သံလေပဲလား...

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ထို့စဉ် အောက်ထပ်မှ အသံများကြားရသဖြင့် အိရွှေရည်
ဆင်းကြည့်သည်။ မီးဖိုခန်းထဲရှိ ရေခဲသေတ္တာတံခါးမှာ ပွင့်နေပြီး
အထဲမှ ချက်ပြုတ်ရန်ဝယ်ထားသော အသားငါးများမှာ ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေလေသည်။

ရေခဲသေတ္တာဘေးတွင် ထပ်မံတွေ့လိုက်ရသည်က သား
စိမ်းငါးစိမ်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော မိုးပြာ ဖြစ်
သည်။

“ဟဲ့... သမီး မိုးပြာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လူမိသွားသဖြင့် လက်ထဲမှ အသားတုံးကို ပစ်ချပြီး...

“သမီး ဗိုက်ဆာလာလို့ မေမေ၊ ဘာစားစရာရှိလည်း လာ
ရှာကြည့်နေတာ”

ပါးစပ်တွင် သွေးစများဖြင့် ပေကျံနေသည်မှာ ကိုယ့်သမီး
ကိုယ်ပင် မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

အိရွှေရည် နည်းနည်းရိပ်မိလာခဲ့သည်။

“ကဲ . . ကဲ . . သမီး ဘေစင်မှာ ပါးစပ်တွေလက်တွေ ဆေး
လိုက်အုံး”

အိရွှေရည်သည် မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် ပြန်ကျဲနေသော မချက်
ရသေးသော အစားအသောက်များကို လိုက်ကောက်ရင်း ပါးပြင်မှ
မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်သမီးကိုယ် တွေ့နေရပါ
လျှက် သမီးမဟုတ်ဘူးဆိုသော အသိသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို
တွန်းအားပေးနေလေသည်။

အိရွှေရည် မိုးပြာကို အောက်ထပ်အိပ်ခန်းထဲ တွဲခေါ်လာပြီး
အခန်းထဲအရောက်မှ . .

“သမီး . . ဘုရားရှိခိုးတာလဲ မတွေ့ဘူး၊ မေမေနဲ့ အတူတူ
ဘုရားရှိခိုးရအောင်လေ”

မိုးပြာမှာ ပျာပျာသလဲခေါင်းခါရင်း . . .

“မရှိခိုးချင်ဘူး မေမေ”

အိရွှေရည် ပို၍ရိပ်မိလာခဲ့သည်။

“ဒါဆိုလည်း အမေ့ကို ဒီစာရွက်ပေါ်က စာကြောင်းလေး
ကူးပေးပါလား၊ အဲဒါတော့ လုပ်ပေးနိုင်မှာပါသမီးရယ်”

သူမကမ်းပေးသော စာရွက်ကို လှမ်းယူ၍ မိုးပြာစာကြည့်

စာပွဲပေါ်တွင် ထိုစာကို ကူးရေးပေးလိုက်သည်။

“ကဲ့ . . သမီးအိပ်တော့”

အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ပေးပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာလိုက်
သည်။ ဧည့်ခန်းဆက်တီတွင် ထိုင်ရင်း လက်ရေးနှစ်ခုကို သေချာ
အောင် တိုက်ကြည့်မိသည်။

သမီးကြီးရေးခဲ့သောလက်ရေးနှင့် လက်ရှိအခန်းထဲမှ မိုးပြာ
လက်ရေး မတူသဖြင့် သမီးကြီးအတွက် အိရွှေရည် အလွန်စိတ်ပူ
သွားမိသည်။

ညဘက်ကြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
နှင့် ဧည့်ခန်းဆက်တီပေါ်တွင် ထိုင်စဉ်းစားနေမိသည်။ စဉ်းစားရင်း
ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိရွှေရည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

တစ်မှေးမျှအိပ်ပျော်သွားပြီး နားထဲတွင်တဝီဝီ အသံတို့
ကြောင့် အိရွှေရည် လန့်နိုးလာခဲ့ရသည်။ ယားယံနာကျင်မှုနှင့်အတူ
သူမတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ခြင်ကိုက်ခံထားသော အဖုများကို တွေ့သဖြင့်
သူမလန့်သွားခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးမ
ကြီး ပွင့်နေလေသည်။

“ဟင် . . ဘာလို့ တံခါးကြီး ပွင့်နေတာပါလိမ့်၊ ဒါ့ကြောင့်
ခြင်တွေအများကြီး ဝင်နေတာကိုး”

အိရွှေရည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ထွက်လာပြီး ခြံထဲသို့ ကြည့်

၁၁၀ မိမိ

လိုက်မိသည်။ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်း အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် တစ်ယောက်
တည်း မတ်တတ်ရပ်နေသော မိုးပြာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အို. . သရဲမဝတ်ရည်ဖူးက သမီးကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အသုံး
ချပြီး ဘာအန္တရာယ်ပေးဖို့ လုပ်နေတာပါလိမ့်. . .

“သမီး အမှောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူမကိုလှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြသော မိုးပြာ၏ မျက်နှာတွင်
ခြင်ကိုက်ခံထားရသော အဖုများ သီးနေလေသည်။

“ဘာလို့ ခြင်အကိုက်ခံပြီး အမှောင်ထဲမှာလာနေတာလဲ
သမီးရယ်”

မိုးပြာ မဲ့ပြီးလေးပြီးရင်း. . .

“ခြင်လေးတွေက သွေးမစုပ်ရလို့ အစာတောင်းနေတာ၊
သမီးလည်း သူတို့ကိုသနားတာနဲ့ သမီးရဲ့သွေးကို သူတို့စုပ်ယူလို့ရ
အောင် အပြင်ထွက်ပေးနေတာလေ”

အိရွှေရည် မိုးပြာလက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ရသည်။
စိတ်ထဲမှာတော့ သမီးကြီးဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် သူ့အမဒေါ်သီဂီချိုဆီသွားရန် မြန်မြန်မိုးလင်းစေချင်နေတော့
သည်။

အောင်မြင်စွာ

ပုဏ္ဏားထိုက်ထဲဒီမိ

အခန်း (၁၄)

“(၁၁) နာရီ ထိုးပြီ”

တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို တစိုက်မတ်မတ် မော့ကြည့်နေရာမှ
ဒေါ်သီဂီချို ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေလျှင် ဧည့်ခန်းအတွင်း ရှိနေကြ
သူအားလုံး၏ အကြည့်များက သူမထံမှာသာ စုပြုံကျ ရောက်သွားခဲ့
သည်။

ဒီနေ့ည အိရွှေရည် အိမ်ရှိ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အားလုံးစုံညီစွာ
ရောက်လို့နေပေသည်။ မောင်ဖြစ်သူ သူရိန်လည်း ရောက်ရှိနေသ
ဖြင့် အိရွှေရည် အားရှိသွားရသည်။

အောင်မြင်စွာ

ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိပ်နေသော ဆောင်းသဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လာလေသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး သူမအား လက်ပိုက်ကြည့်နေသော မိုးပြာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စိတ်ဝိညာဉ် မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မိုးပြာ၏ခန္ဓာကိုယ်အား အပိုင်စီးထားသော ဝတ်ရည်ဖူးမှာ အိပ်ရာကနီးလာသော ဆောင်း သဲလေးအား မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက် တွန့်ကွေးရုံသာ ဖျတ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။ မိုးပြာရဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီးကို ဆောင်းသဲ ကောင်းကောင်း သိနေခဲ့သည်။

“နင် ငါ့အမ မဟုတ်တာ ငါသိတယ်”

ဆောင်းသဲပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် မအိပ်တော့ဘဲ ထထွက် သွားလေသည်။

“သမီးကြီးမိုးပြာ ဘယ်မှမသွားရဘူးနော်၊ အိပ်ချင်ရင်လည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ အိပ်နေလိုက်၊ သမီးကြီးအခန်းထဲမှာ မေမေတို့ လုပ်စရာလေးတွေရှိလို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

အိရွှေရည် မိုးပြာအား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံရဲ သဖြင့် သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ... မေမေရယ် ဘာလို့ဒီလောက် စိုးရိမ်နေရတာလဲ၊ သမီးဒီမှာပဲထိုင်နေတယ် ဘယ်မှမသွားဘူးမေမေ၊ စိတ်သာချ သမီး

က မိုးပြာပဲလေ”

နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသော စကားစုလေးအတွက် အိရွှေ ရည်၏ရင်ထဲ ခြားတစ်စင်း ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသလို နာကျင်စူးနစ် သွားခဲ့ရသည်။ မိုးပြာကတော့ ဘာမှမဟုတ်သလို ဆိုဖာပေါ်သို့ လှဲချ လိုက်ကာ မျက်လုံးမှိတ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ဒေါ်သီရိချိုသည် ခိုပြာငှက်မွေးတောင်များနှင့် အောင်သပြေခက်ကို အင်းချပ်စက္ကူဖြင့် လိပ်ချည်ထားသော အစည်း ကို လက်ထဲတွင် မြဲမြံစွာကိုင်၍ မိုးပြာ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ သည်။

အခန်းထဲအရောက်တွင် ပိတ်စအနီရောင်ရဲရဲဖြင့် ထုပ်ပိုး ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တွင်ကိုင်လာသော အစည်းအား အဖျားမှမီးရှို့ကာ ထွက်လာသောမီးခိုးများကို ပါးစပ်ဖြင့်မှုတ်ပြီး အခန်းအနှံ့ လျှောက် သွားနေ၏။ အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော သူရိန်နှင့် အိရွှေရည်အား မီးခိုးမွန်မှာ စိုးသဖြင့်...

“ညီမတို့ အပြင်မှာထွက်နေကြ၊ အခန်းတံခါး ပိတ်သွားလိုက် အပြင်မှာ ကလေးတွေမွန်မှာစိုးလို့”

အိရွှေရည်တို့လည်း အခန်းတံခါးပိတ်ကာ အိမ်ရှေ့တွင် ထွက်နေလိုက်ကြသည်။

လက်တွင် မီးစွဲနေသော အစည်းကို... ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်ရင်

ဒေါ်သီဂီချို အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့လေသည်။

ပါးစပ်မှလည်း... .

“ဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့ နာနာဘာဝ တစ္ဆေသရဲကို ကျွန်ုပ် မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ပြောပါတယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ သင်တို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ပါ။ အဲဒီအတွက် သင်တို့ ဒီအိမ်ကအိမ်သားတွေကို အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ အေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာပေးဖို့ ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အမိန့်ဖြစ်သလို သင်တို့ထက် ကြီးမြင့်တဲ့ ယက္ခကြီးရဲ့အမိန့်လည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ ခိုနားနေတဲ့သူမှန်သမျှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့”

ဒေါ်သီဂီချို၏အသံမှာ ကြားသာရဲ့ တီးတိုးဖြစ်သော်လည်း အမိန့်ပေးသံဆန်စွာ အေးစက်၍ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ခြင်း အလျင်း မရှိခဲ့။

အခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာသော ဒေါ်သီဂီချိုအား ဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော မိုးပြာမှာ မျက်လုံးလေးတစ်ဖက် ဖွင့်ကာ လိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဒေါ်သီဂီချိုသည် နောက်အစည်းတစ်စည်းကို မီးထပ်ရှိုကာ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ ပထမနည်းတူ လုပ်ရင်း ပါးစပ်မှလည်းအဆက်မပြတ် အော်ပြောနေလေသည်။

ဒေါ်သီဂီချို အတွေ့အကြုံအရ ထိုသို့လုပ်ဆောင်ပြီးသည်နှင့် နာနာဘာဝတိုင်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ဝရမ်းသုန်းကား အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးခဲ့ရလေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ပင်။

ယခုတော့... ဒီအိမ်ထဲတွင် ဘာထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာမှ မတွေ့ရသေးပေ။

သူမအပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ခြေလှမ်းတို့ လှေခါးထစ်ဆီအရောက်... .

“ဒုန်း”

မိုးပြာ၏အခန်းထဲမှ ကျယ်လောင်သော မြည်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော မိုးပြာက တော့ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပေ။

အိန္ဒြေရည်နှင့် သူရိန်မှာ ခြံထဲဆင်းသွားကြပြီမို့ ထိုအသံကို မကြားကြပေ။ ဆောင်းသဲကတော့ ဘယ်နေရာရောက်နေသည်မသိ၊ သူမကိုမတွေ့ရပေ။ ဒေါ်သီဂီချိုသည် မိုးပြာ၏အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ပစ္စည်းများက နေသားတကျပင် ရှိနေသေးသည်။ သူမသက်ပြင်းမောကို မှုတ်ထုတ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားခဲ့သော ပိတ်စအနီလေး ပတ်ထားသော အထုပ်အား ဖြည့်လိုက်၏။ ပဝါစက္ကကျသွားသည်နှင့် ပုလင်းတစ်လုံး ပေါ်လာ၏။ ထိုပုလင်းထဲတွင်တော့ ဘီးလူးခေါင်းပြတ် အရုပ်လေးကို အမွှေးနံ့သာရည်များကြားတွင် နစ်မြုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယက္ခကြီးအား နံ့သာရည်များထဲတွင် စိမ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ

သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်သီဂီခို မကောင်းဆိုးဝါးရှိမည့်အခန်းကို
သေချာပေါက် သိသွားလေပြီ။ သူမသည် ပုလင်းကို လက်မှကိုင်ပြီး
အထဲမှနံ့သာရည်များအား အခန်းထဲ ဖျန်းပက်လိုက်လေသည်။

“ကျွီ. . .”

ထိုစဉ်. . . အခန်းတံခါးမှာ ရုတ်ခြည်းပိတ်သွားခဲ့လေသည်။

သူမစိတ်ထဲ လှုပ်ဟာအေးစက်သော ခံစားချက်တစ်မျိုးကို
ခံစားလိုက်ရကာ ယက္ခကြီးဦးခေါင်းစိမ်းထားသော နံ့သာရည်ပုလင်း
မှာ အလိုအလျောက် တဆတ်ဆတ် တုန်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်. . .

“အင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ပင်ပန်းမောဟိုက် နံ့ချိလွန်းနေသည့် ညည်းသံတစ်ခုက
တိုးသဲ့ပါးလျားလွန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်ကို အသေအချာ ကြား
လိုက်ရသည်။

“သမီးကို ကယ်ကြပါ. . . သမီးကိုမနှင်ပါနဲ့. . . သမီးဝိညာဉ်
ကို မနှင်ပါနဲ့. . . မိုးပြာအစစ်က သမီးပါ။ သမီးကို ဒီအခန်းထဲမှာ
ဖမ်းထားတယ်။ သမီးခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လို့မရဘူး၊ ဝတ်ရည်ဖူးဆို
တဲ့ သရဲမက သမီးခန္ဓာကိုယ်ကို အပိုင်စီးထားတယ်”

အခန်းထဲတွင် တိုးသဲ့စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းညူ
အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရလျှင်. . . ဒေါ်သီဂီခို ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး

ကာ အသံလာရာကို ရှာဖွေနေစဉ်. . .

“ထောက်. . .”

မီးခလုတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိတ်လိုက်သဖြင့် ဖျတ်
ခနဲ မှောင်ကျသွားခဲ့သည်။

“ဟင်. . .”

ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားရပြီး မှင်သက်နေမိစဉ်. . .

“ထောက်. . .”

မီးခလုတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြန်ဖွင့်လိုက်သံ ကြား
လိုက်ရပြီး မှန်ပြသော ညမီးအပြာရောင်က ထိုအခန်းကို ဖြန့်ကျက်
သွားလေတော့သည်။

သူမလက်ထဲမှ နံ့သာရေပုလင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလုခံလိုက်ရ
သည်မို့ အံ့သြတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို. . .”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ခြံထဲမှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသော အိရွှေရည် ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ သမီးကြီး မိုးပြာ ရှိနေခဲ့သော်လည်း သမီးငယ် ဆောင်းသဲကို
မတွေ့ရသဖြင့် . .

“သမီးကြီး ညီမလေး ဘယ်သွားလဲ”

“မသိဘူး . . မေမေ”

မိုးပြာက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ပြန်ဖြေသည်။

“ဆောင်းသဲရေ သမီးငယ်လေး”

သူမ အသံကိုမြှင့်ကာ အော်ခေါ်ရင်း ရှာမိသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိန်းချုပ်မရတော့သော စိုးရိမ်စိတ်
တွေက မီးတောက်တစ်ခုလို သူမရင်ကို ပူလောင်သွားစေခဲ့သည်။

“ဆောင်းသဲရေ သမီးငယ်”

အိရွှေရည် အသံတွေ ရှိုက်သံအက်အက်စွက်ကာ တုန်ယင်
လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူမ ဆောက်တည် ရာမရတော့ဘဲ ယောက်ယက်ခတ်နေမိ
သည်။ ထိုစဉ် . .

“အား . . .”

နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံနက်ကြီးကို
ကြားလိုက်ရလေသောအခါ . .

“သမီးလေး . . .”

တောက်လောင်နေသော ရင်အစုံဖြင့် သူမရဲ့ ကမူးရှူးထိုး
ခြေလှမ်းများက အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာ မိုးပြာ၏အခန်း
ဆီသို့ ဦးတည်လျက် . .

၁၁၉

အိရွှေရည် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် နောက်ပြန်လဲကျနေသော ဒေါ်သိင်္ဂီချိုနှင့် နံ့သာရေပုလင်း ကိုကိုင်ပြီး မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တွေ့တွေ့ လေးရပ်နေသော သမီးငယ်ဆောင်းသံပင်ဖြစ်သည်။

“သမီး.. သမီးငယ်”

အိရွှေရည် သတိကြီးစွာထားပြီး သမီးငယ်လက်ထဲမှ နံ့သာ ရေပုလင်းကို မဖိတ်မစဉ်အောင် အသာဆွဲယူရင်း သမီးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ဆွဲသွင်းလိုက်မိသည်။

“သမီးလေး မေမေခေါ်တာ မကြားဘူးလားဟင်၊ ဘာလို့ ပြန်မထူးတာလဲ သမီးရယ်၊ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်... အန်တီသိင်္ဂီ ဘာဖြစ်တာလဲသမီး...၊ သူရိန် အမကိုကြည့်ပါဦး

ဘာဖြစ်သွားသေးလဲလို့”

သူမ၏ မေးခွန်းများကြောင့် သမီးငယ်ရဲ့ ရစ်ဝဲနေခဲ့သော မျက်ရည်များမှာ အိခနဲ ပြိုဆင်းလိမ့်စီးလာလျက်..

“မမ.. မမ.. ဒီအခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ သ.. သမီးပြောတာ ကိုယ့်ပါ မေမေ၊ မမကို မ.. မနှင်ပါနဲ့နော်၊ မမ.. ဒီ.. ဒီအခန်းထဲ မှာ ရှိနေတယ် မေမေ”

စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမလည်တိုင်ကို တင်းတင်းဖက်လျက် ဆောင်းသံ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးမဟာ သမီးကြီးမိုးပြာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းပြေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ သော သူမနှင့် ဒေါ်သိင်္ဂီချိုတို့၏ အတွေးများ လုံးဝမှားယွင်းသွားခဲ့ပြီ။

“မမကို နှင်ထုတ်လို့မရအောင် လက်ထဲက နံ့သာရည်ပု လင်းကို လုယူပြီး အန်တီသိင်္ဂီကို အမှောင်ထဲမှာ တွန်းလိုက်မိတယ် မေမေ”

သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေရှာသော သမီးငယ်ကို ကျောလေး ပွတ်ကာ အိရွှေရည်နှစ်သိမ့်ပေးနေမိသည်။

သမီးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အပိုင်စီးထားနိုင်ခဲ့သော ဝတ် ရည်ဖူးကိုတော့ မည်သို့မျှနှင့်၍မရသေးပေ။ သူမကိုယ်တိုင်က သမီး ကြီးမျက်နှာကို မြင်ရတိုင်း ကြမ်းတမ်းစွာ မလုပ်ရက်။

အိမ်ထဲမှာ ရှိနေပါလျက်နှင့် ပိတ်လှောင်ခံနေရသည့် မမြင်

နိုင်သော သမီးကြီးကို ဝေဝေရှာဖွေမိကာ ရှိုက်သံမဲ့စွာ မျက်ရည်များ
တတွေတွေ ကျနေခဲ့မိသည်။

သမီးကြီး.. သမီးကြီးရယ်...

အခန်း (၁၅)

သမီးကြီး၏ လှပသောခန္ဓာနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးမသည်
အရင်နေ့တွေကလိုပင် နေမြင့်မှ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ
သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အိရွှေရည်တစ်ယောက်တည်းကို
တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့အားသင့်သလို မျက်ခုံးပင့်ပြလျက်..

“ဟင်.. မေမေ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဆောင်းသဲရော”

“ဆောင်းသဲ လေးလေးသူရိန်နဲ့အတူ အန်တီသီဂီဆီ သွား
တယ်လေ၊ အန်တီသီဂီ ညက ခေါင်းနံနံထိသွားလို့ အထူးကုဆေးခန်း

မှာ ပြနေရတယ်။ ဆောင်းသဲလေးက သူ့အမှားကိုတောင်းပန်ချင်လို့ လိုက်သွားလေရဲ့။ အိမ်မှာတော့ သမီးကြီးနဲ့ မေမေရယ် နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်လေ”

“အဲ့ဒီ ကောင်မလေးက သိပ်ကိုမဆင်မခြင် လုပ်တာပဲ. . ၊ အန်တီသီဂီကို အားနာစရာ မေမေရယ်”

အမဲအူပြုတ်ကို အငမ်းမရစားရင်း သမီးငယ်ကို အပြစ်တင် စကား ဆိုလေလျှင် အိစ္ဆေရုတ်စိတ်ထဲ ခံပြင်းသွားရသည်မို့ မိုးပြာကို ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သမီးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ခုခုလုပ်မည် စိုးသော ကြောင့် မနက်တိုင်း ဈေးသွား၍ အမဲအူပြုတ် ချက်ပေးနေရသည်။

အိစ္ဆေရုတ် အကြည့်ကို နားလည်စွာ မျက်နှာထားကို ပြန် ပြင်လျက်. .

“သမီးက အန်တီသီဂီကို အားနာလို့ ပြောတာပါ”

“ကဲ. . မေမေ အပြင်သွားစရာလေးရှိတယ်၊ အပေါ်ထပ်က မေမေပိုက်ဆံအိတ်လေး တက်ယူပေးပါလား”

ထိုအခါ မိုးပြာ ထိုင်ခုံမှထလာပြီး အိစ္ဆေရုတ်ကို အေးစက် သော လက်အစုံဖြင့် နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်လျှင်တော့ သူမတစ် ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရသည်။

“မေမေ. . . အပြန်ကြရင် အမဲခြောက်ကြော် ဝယ်လာဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

အိစ္ဆေရုတ် အပြုံးဖြင့် နူးညံ့စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
လှေကားပေါ် ထိုမကောင်းဆိုးဝါးမ တက်သွားခဲ့သည်နှင့်
အိစ္ဆေရုတ် ဖျတ်ခနဲထကာ ချက်ချင်းပင် နောက်မှလိုက်တက်ပြီး. .

“မိုးပြာ မေမေမွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ”

လှေခါးအလယ်သို့ ရောက်နေသော မကောင်းဆိုးဝါးမ
မိုးပြာမှ နောက်သို့ ချာခနဲပြန်လှည့်ပြီး. . .

“ဘာလဲ မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

အိစ္ဆေရုတ်ကို မျက်လုံးများထောင့်ကပ်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက် သည့် အကြည့်တွေထဲတွင် သူမ၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ပရိယာယ်ကို ရိပ်စားမိသွားသလို ထိတ်လန့်ရိပ်များကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“မင်းဟာ ငါ့သမီးသာဆို ကိုယ့်အမေ မွေးနေ့ကိုတော့ သိရ မှာပေါ့. . . သမီးကြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေမွေးနေ့ကို အမြဲ ရွတ်ပြနေကြလေ”

နွေးကွေးစွာ ဆက်တက်သွားသည့် ခြေလှမ်းတွေရဲ့နောက် လိုက်တက်ရင်း အိစ္ဆေရုတ် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“အာ. . . ဟို. . . မေ့. . . မေ့နေတယ် မေမေ”

မဖြေနိုင်ကြောင်းဝန်ခံရင်း သူမကို ထိတ်လန့်စွာ လှည့်ကြည့် လိုက်သည့်မျက်လုံးများက ပြေးပေါက်ကိုပါ ရှာဖွေနေပြီဆိုတာ သူမ နားလည်လိုက်ကာ ညာဘက်လက်က လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်ပြီး

ဘယ်လက်က နံရံကို မှီထောက်ကာ ဆင်းမပြေးနိုင်အောင် သူမ လမ်းပိတ်ထားလိုက်သည်။

ငါ့သမီးရဲ့ လှပနုပျိုတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကို ရက်ရက်စက်စက် ပူးကပ် အပိုင်စီးထားတဲ့ နင့်ရဲ့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ နာနာဘာဝဝိညာဉ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါရအောင် ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်ပြမယ်.. ဒီနေ့ ဟာ နင့်ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲ ဝတ်ရည်ဖူး..

အိရွှေရည် စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးနေလေသည်။

“မေလတော့ သမီးမှတ်မိပြီ..”

ထို့နောက် မိုးပြာခေါင်းကုတ်ရင်း..

“ဪ.. သိပြီ၊ မေလ (၈)ရက် ဟုတ်တယ်မလား မေမေ”

အိရွှေရည် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်..

“ကိုယ့်အမေရဲ့ မွေးနေ့ကိုတောင် မသိဘူးဆိုတော့ နင်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသုံးချပြီးနေတာ၊ နင် ငါ့သမီး မဟုတ်ဘူး”

ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သော သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးမမှာ ချက်ချင်းအပေါ်ထပ်ကို ဝုန်းခနဲ တက်ပြေးလေ တော့သည်။

အိရွှေရည် ထက်ကြပ်မကွာ နောက်မှပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“မပြေးနဲ့.. နင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါ့လက်က မလွတ်ဘူး”

အပေါ်ထပ် အခန်းတံခါးတွေကို ကြိုပိတ်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့်

ပြေးပေါက်ပိတ်သွားသော မကောင်းဆိုးဝါးမကို လျင်မြန်စွာပင် ဖမ်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြီးနောက် လေ့ကားလက်ရန်းထောင့်စွန်းတွင် ကိုယ်လုံးနှင့် ဖိထားလိုက်သည်။

“ပြောစမ်း.. ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ၊ ပြော.. . ငါ့သမီးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို နင် ဘယ်မှာပိတ်လှောင်ထားသလဲ၊ ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ”

လည်ပင်းကို အားကုန်ဖိညှစ်ပြီး အသေသတ်ပစ်လိုက်ချင် သော်လည်း သူမ တွေ့မြင်နေရသည်မှာ သမီးကြီးမိုးပြာရဲ့ မျက်နှာ သာ ဖြစ်သည်မို့ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

အိရွှေရည်ရဲ့ လက်ချောင်းများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယပ် နေသည်။

“နင် ခုချက်ချင်း ငါ့သမီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်သွားတော့၊ ငါ့သမီးအရင်းကိုပဲ ငါပြန်လိုချင်တယ်”

“မသွားနိုင်ဘူး.. ဒီလိုအချိန်ရောက်ဖို့ စောင့်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ၊ အချိန်အကြာကြီး အမှောင်ထုထဲမှာ ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်ပြီး နေခဲ့ရတာကို စာနာပေးပါ၊ ကျွန်မကို အတူနေဖို့ ခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မပြုနိုင်ဘူး.. လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ နင်က.. . ငါ့သမီးမှ မဟုတ်တာ”

အိရွှေရည် ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မကို သတ်လိုက်လေ၊ ရှင့်သမီးပဲ သေမှာ၊ ကျမကတော့ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး၊ ထွက်သွားခဲ့ရင်တောင် ရှင့်သမီး သေမှပဲ... ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကျမထွက်မယ်”

သရဲမ ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ အိရွှေရည် လန့်သွားပြီး သတိလက်လွတ်ဖြင့် ဖိထားတာကို လွှတ်လိုက်မိသည်။

အခွင့်အရေးရသွားသည်နှင့် မကောင်းဆိုးဝါးမ ရုန်းကန်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းပြေးရန်အတွက် လှေကားဆီပြေးလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အိရွှေရည်လည်း သတိဝင်လာပြီး ချက်ချင်းပြေး လိုက်လေရာ လှေကားတစ်ဝက်ခန့်တွင် မှီလုမှီခင် ဖြစ်သွားလေ သည်။

ဝတ်ရည်ဖူး ဝင်ပူးနေသော မိုးပြာသည် နောက်မှပြေးလိုက် လာသော အိရွှေရည် မှီလာပြီဖြစ်သဖြင့် လှေခါးတစ်ဝက် တစ်ဆစ် ချိုးအမြင့်မှ အောက်သို့ခုန်ချလိုက်သည်။

အိရွှေရည် သမီးဇောဖြင့် နောက်မှ လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ လူကို မမိဘဲ လည်တိုင်ဆီမှ ကနုတ်နွယ်ပုံ စိန်လည်ဆွဲလေးကိုသာ ဖမ်းဆွဲ မိပြီး သူမလက်ထဲသို့ ပြုတ်ထွက်ပါလာလေသည်။

အောက်ထပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အမြင့်မှ ပြုတ်ကျသွားသော မိုးပြာသည်လည်း ပြန်မထနိုင်တော့ပေ။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လှေ ကားအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော အိရွှေရည်လက်ထဲမှ စိန်

လည်ဆွဲကို စိမ်းတောက်နေသောမျက်လုံးများဖြင့် ပြုကြည်းနေလေ ၏။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်မို့ အိရွှေရည်မှာ ခုန်ဆင်းသွားသော သမီးကြီးရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို မျက်စိရှေ့တွင် ဘယ်လို မှ မကယ်နိုင်ဘဲ မှင်သက်ကြောင်အမ်းနေမိလျက်... .

ထိုခန္ဓာမှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသော မိုးပြာ ၏ စိမ်းတောက်နေသော မျက်လုံးများမှာ ကြည်စင်ပြာလှသော မျက် ဝန်းလေးများအဖြစ် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးမ ပုံရိပ်သည်လည်း မိုးပြာ၏ကိုယ်ထဲမှ မကျေ မနပ်ပုံစံဖြင့် ထထွက်သွားသည်ကို အိရွှေရည် မြင်လိုက်ရလေသည်။

“သမီးကြီး”

လှေကားထစ်များကို ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းကာ ခွေခွေ ကလေးလဲကျနေသော မိုးပြာကို ပွေ့လိုက်မိသည်။

မိုးပြာ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ အေးစက်လျက် ပျော့ပျောင်း လွန်းလို့ နေခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးများကလည်း ဖွင့်လျက်သား... .

“သမီးကြီး”

တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှမရှိ။

အသက်လည်း မရှိတော့။

(ရှင့်သမီး သေမှပဲ... . ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကျမထွက်မယ်) သရဲမပြောခဲ့သော စကားက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

“အို. . ဒါဆို. . သမီးကြီး. . သမီးကြီး. . အမလေး သမီးရယ်၊ မေမေ. . သမီးအတွက် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံးသွားပြီ၊ ရက်စက်လိုက်တဲ့ လောကကြီးရယ် သမီးကြီးကို ဘာလို့ မျက်နှာသာမပေးခဲ့တာလဲ၊ သမီးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ မေမေ ကြိုးစားခဲ့တယ်. . ခုတော့. . ”

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တစ်စစတစ်စစ ပဲ့ကြွေသွားခဲ့ရသလို လှုပ်ဟာနာကျင်လျက်. .

ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေး ပြုစုဖျိုးထောင်ခဲ့ရသော သမီးဦးကို ဆုံရှုံးလိုက်ရပြီဟူသော ခံစားချက်က အပူလောင်ဆုံး မီးတောက်မြစ်ထဲ ခါးသီးလွန်းစွာ မျောပါသွားခဲ့ရသလို. . .

မေမေ့ကို တကယ်ပဲ ထားရစ်ခဲ့ပြီလား သမီးကြီးရယ်. . .

“ဟင်. . မေမေ. . မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူရိန်လိုက်ပို့သဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော ဆောင်းသဲက မိုးပြာအနား ရောက်လာပြီးပြော၏။

အိရွှေရည် ဆောင်းသဲလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး. . .

“သမီး လက်အုပ်လေး ချီပြီး မေမေနဲ့အတူတူ လိုက်ဆိုင်နော်”

အိရွှေရည်နှင့်ဆောင်းသဲလေးမှာ လက်အုပ်ကလေးချီကာ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလျက်. . .

“ကျမတို့ သားအမိသုံးယောက်သည် ဘုရားမကြိုက်သော

အလုပ်ကို တတ်စွမ်းသမျှ ရှောင်ကျဉ်ခဲ့ပါသည်။ နောင်လည်း ငါးပါးသီလကို လုံ့လထက်လုံ့အောင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ပါမည်၊ ဤသစ္စာစကား မှန်ပါ၏။ သမီးကြီးအပေါ်ထားရှိသော ချစ်မေတ္တာတရားဖြင့် သစ္စာပြုပါ၏။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သမီးကြီးမိုးပြာ၏ ဝိညာဉ်သည် ကျမတို့ရှေ့တွင်ရှိနေသော ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်နိုင်ပါစေသား”

သစ္စာပြုပြီး ခဏမှာပင် လဲလျောင်းနေသော မိုးပြာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု တိုးဝင်သွားသည်ကို အိရွှေရည်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်. . .

“အင်း. . . ”

ခနဲ ညည်းညူလိုက်သံ သဲ့သဲ့နှင့်အတူ မိုးပြာရဲ့ မျက်တောင် ကော့လေးများမှာ တရွရွ လှုပ်ခတ်လာခဲ့လေတော့သည်။

“မေမေ. . မမ. . မမ သတိပြန်ရလာပြီ”

“သမီးကြီး. . ”

သားအမိနှစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်စွာ ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

ကြည်စင်ပြာလဲ့သော မျက်ဝန်းလေးများမှာ လှပစွာ ပွင့်လာခဲ့လျက်. . . မျက်ရည်များ စိုစွတ်နေသည့် မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို နူးညံ့နွေးထွေးသည့် အပြုံးလေးနှင့်အတူ ကြည့်ရင်း တီးတိုးပြော

လိုက်သည်မှာ...

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် မေမေ့ မွေးနေ့ရောက်ပြီနော်”

အိရွှေရည်ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့်
ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို သမီးကြီး ကြားသိပြီးပြီ ဖြစ်မည်။

သမီးနှစ်ယောက်ကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်လျက် မိခင်တစ်
ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်မိပါသည်။

သမီးကြီးကို အိရွှေရည် ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ပြီ။

ဒါဟာ သူမအတွက် တကယ်ပဲ ဘာနဲ့မှ တန်ဖိုးဖြတ်မရ
သည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ ဖြစ်သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဒါဟာ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ အစီအမံ လည်ဆွဲပဲ၊ မိုးပြာ
လည်ပင်းက ကျွတ်သွားတာနဲ့ သူ့ရဲ့လွမ်းမိုးမှုတွေ လွတ်ကင်းသွား
တာ”

အိရွှေရည် ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကနုတ်နွယ်ပုံ စိန်လည်ဆွဲကို မိုးပြာအိပ်ခန်းထဲက သံဇကော
ကွက် ကာရံထားသည့် လှိုက်ခေါင်းနံရံထဲဆီ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်
သည်။

“သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီနေရာ
ကို သေသေချာချာ ပြန်ဝိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်နော် မေမေ”

ဆောင်းသဲ အံ့ကြိတ်လျက် ပြောလိုက်သောစကားကို ကြား
လိုက်ရလျှင်တော့ အိရွှေရည်နှင့် မိုးပြာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက် အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝစွာကြည့်လျက် ပြီးလိုက်မိကြပါသည်။
သူမတို့သားအမိသုံးယောက် အနှောင့်အယှက်ကင်း စွာ
ပြန်လည်နေနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

မြို့ကိုဝယ်မည့်သူမရှိသဖြင့် အကျိုးဆောင် ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်
ထံတွင် ဝယ်ယူခဲ့သည့်ဈေးထက် မတန်တဆလျော့ပြီး ပြန်ရောင်း
လိုက်ရပေမယ့် . . . သူမစိတ်ထဲ အနည်းငယ်မျှ နှမြောတသ ဖြစ်မ
နေတာ ဆန်းကြယ်လှသည်။

ပိုက်ဆံ အနည်းငယ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ ဘာအရေးလဲ . . .

ငွေဆိုတာ မသေမချင်း ပြန်လည်ရှာဖွေနိုင်သည့် အလွယ်
ကူဆုံး အရာတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

အဓိကက စိတ်ချမ်းသာမှုပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

နာနာဘာဝတစ်ကောင်နှင့် တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူ
နေရသော ခါးသီးစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ခံစားချက်ထက်. . ငွေကြေးအ
နည်းငယ် ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည်က ကျေနပ်စရာကောင်းပါသည်။

လောလောဆယ်တော့ သူမတို့သားအမိ မောင်လေးသူရိန်
၏အိမ်တွင် ခဏနေဦးမည်ဖြစ်ပြီး နာနာဘာဝတစ္ဆေသရဲ လုံးဝကင်း
ရှင်းသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချရသော နောက်ထပ် အိမ်သစ်တစ်
လုံးကို အသေအချာ လေ့လာဆန်းစစ်ပြီးမှ ပြန်ဝယ်မည်ဖြစ်သည်။

၂၅. ၂၅. ၂၅. ၂၅

BURMESE
CLASSIC
.com

တစ်နေ့ အင်းစိန်ဘက်ရောက်သည်နှင့် သူမတို့သားအမိ
သုံးယောက်သား အရင်နေခဲ့သော ပုဏ္ဏတိုက်သည့်အိမ်ရှေ့မှ အငှား
ကားကို ဖြတ်မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ သူမတို့နေခဲ့သည့် အိမ်အား
အမှတ်တရအဖြစ် ဖြတ်သွားရင်း ကြည့်ချင်၍ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးနှင့် မကျွတ်လွတ်သေးသော ဝတ်ရည်ဖူးကို စိတ်
ထဲက မမေ့နိုင်ကြသေး၍လည်း ဖြစ်သည်။ ကားရပ်ပြီး အထဲသို့
ဝင်ကြည့်ရန်တော့. . သူတို့သားအမိသုံးယောက်လုံး စိတ်ကူးထဲတွင်
မရှိကြသည်မှာ သေချာလှသည်။

သို့သော်. . .

ထိုအိမ်ကြီးရှေ့အရောက်. . ခြံအပေါက်ဝတွင် တွေ့လိုက်
ရသည်က. . .

အကျိုးဆောင် ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်နှင့် အခုမှယူကာစတင် ထင်ရသော အသစ်စက်စက်လင်မယား ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လုံးဝမစာနာတတ်သော မျက်နှာပြောင်တိုက်ဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ ဝန်မလေးတတ်သောမျက်နှာဖြင့် ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အိန္ဒြေရည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်...

“ကားဆရာ ဒီနားမှာ ခဏရပ်ပေးပါ”

အိန္ဒြေရည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သမီးတို့ ကားထဲမှာပဲ ခဏစောင့်နေကြ မေမေပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဒီခြံက တန်လည်းတန်တယ်၊ မောင်လေးတို့ လင်မယားအတွက်လည်း အရမ်းသင့်တော်တယ်”

နောက်တွင်ရောက်နေသော အိန္ဒြေရည်ကို သတိမထားမိဘဲ... ထိုခြံအကြောင်းအား ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် အမွမ်းတင်နေလေသည်။

“ဒီခြံကွက်ကို ရောင်းလိုက် ပြန်ဝယ်လိုက်နဲ့ လုပ်စားနေတာ ဘယ်နှစ်ခါများ ရှိနေပြီလဲ ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်”

နောက်ဘက်မှ ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်သော ကျယ်လောင်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင်... ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဒီအိမ်က သရဲအလွန်ခြောက်ပြီး ပုဏ္ဏားတိုက်တဲ့အိမ် ဖြစ်နေတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ သူများတွေ ဒုက္ခရောက်အောင် လိုက်ရောင်းနေရတာလဲ”

ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ခြံကြီးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် (သူမတုန်းကလို) သဘောကျနှစ်သက်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ရှိနေတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ အိန္ဒြေရည် ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လောကကြီးရဲ့ တိမ်းစောင်းမှားယွင်းမှုများကို မြင်တွေ့ရတိုင်း မနေတတ်မထိုင်တတ်သည့်စိတ်မှာ ငြိမ်မနေနိုင်ပြန်သည်မို့ ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သော အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ဟန်တူသည့် မိန်းကလေးဆီသွားကာ...

“တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့၊ ဒီအိမ်ကို မဝယ်မိဖို့ ကျွန်မ တားပရစေ၊ အကယ်၍ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အောက်ထပ်အခန်းက သံဇကာကွက်အပေါက်ကို ဘာအကြောင်းကြောင်းနဲ့မှ မဖွင့်ပါနဲ့၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ လည်ဆွဲလို ပစ္စည်းမျိုးများ တွေ့ခဲ့ရင် လုံးဝမဆွဲမိပါစေနဲ့... ကျွန်မ သတိပေးခဲ့ပါရစေ”

သူမရဲ့ သတိပေးစကားကို ထိုလင်မယားက ခပ်ကြောင်

၁၄၀ နေဝတ္ထ

ကြောင်အကြည့်ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လေသည်။ သိပ်အလေးအနက်ထား
ပုံ မပေါ်ပေ။

သူတို့ ယုံခြင်းမယုံခြင်းသည် သူတို့၏ အနာဂတ်ပဲ ဖြစ်
သည်။ သူမတို့မိသားစု ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသည့် သွေးပျက်ဖွယ်အတိ
ဖြစ်ရပ်ဆိုးမျိုး မကြုံတွေ့စေချင်သည်ကတော့ သူမရဲ့ စစ်မှန်သော
စေတနာပဲ ဖြစ်သည်။

“မေမေ သွားရအောင်”

ကားပေါ်မှ ဆောင်းသဲလေးက လှမ်းခေါ်လျှင် အိရွှေရည်
ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်အရောက် သမီးငယ်က သူမလက်ကို ခပ်ဆတ်
ဆတ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ...

“မေမေ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်ပါ”

သမီးငယ်၏ အသံမှာ တီးတိုးပေမယ့် သူမနှင့်အတူ မိုးပြာပါ
အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

မှန်ပြတင်း၏ အနောက်ဘက်မှာ နောက်ထပ်ဝင်ပူးရမည့်
ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်မျှော်နေပုံရသော ဝတ်ရည်ဖူးကို တွေ့လိုက်ရ
လေတော့သတည်း။ ။

